

O

K

O

**ján
letecký
šveda**

uragánu

G O R D I O N

G O R D I O N

Vydalo samovydavateľstvo Gordion, Bratislava 2007

© Ján Litecký Šveda 2007

Ilustrácie © Andrej Mišánek 2007

© Ján Litecký Šveda 1994

Fotografie: archív autora

Obálka: použitý výrez grafiky Albína Brunovského „Päťdňový uragán“, 1992

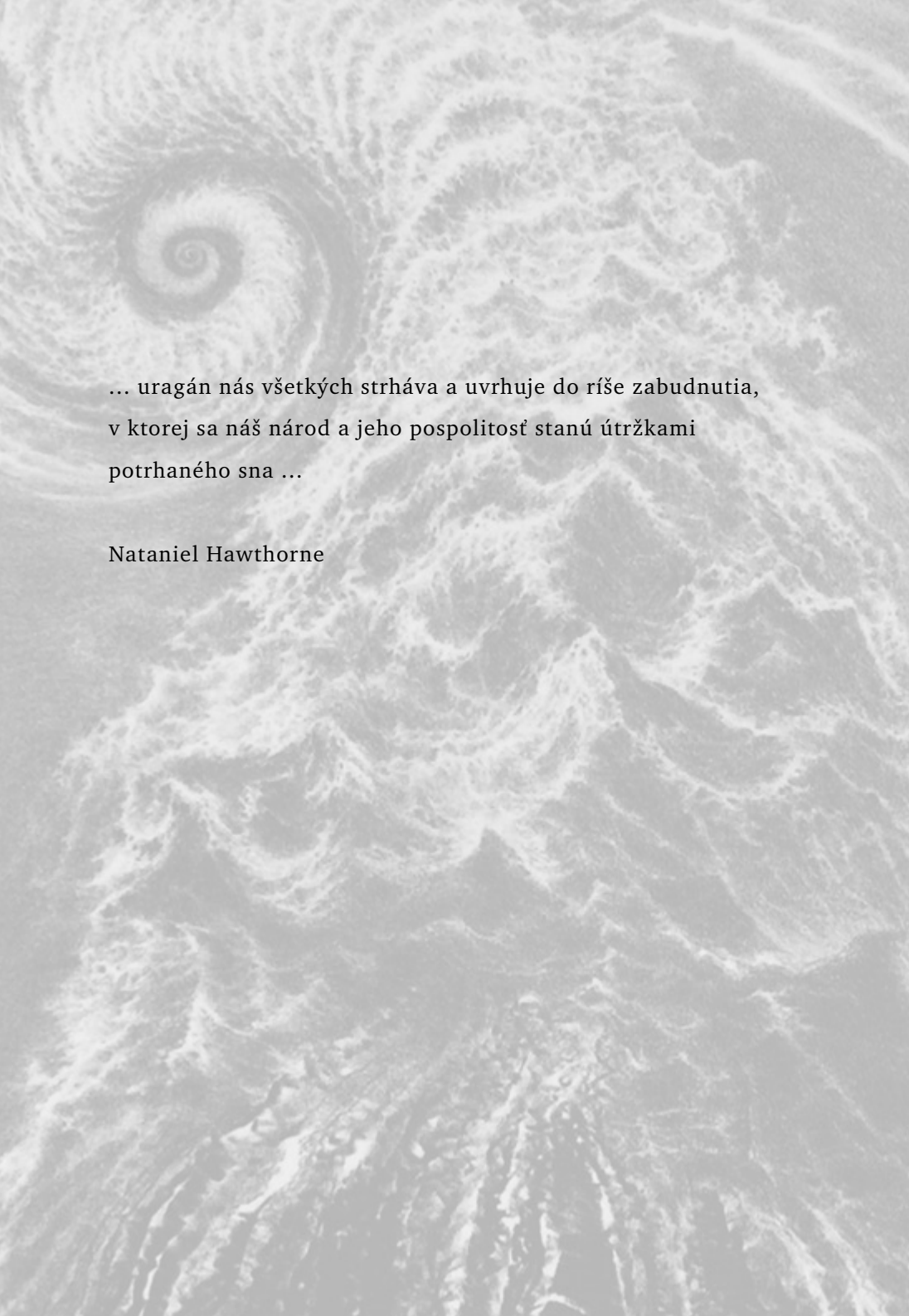
Layout © Ariadna

ján litecký šveda

**O K O
uragánu**

G O R D I O N

... uragán nás všetkých strháva a uvrhuje do ríše zabudnutia,
v ktorej sa náš národ a jeho pospolitosť stanú útržkami
potrhaného sna ...

Nataniel Hawthorne

prológ — hic sunt leones

Od roľníka pochádza slovo *kultúra*,
z miest slovo *civilizácia*, jazdec je iba
nečas, ktorý pomínie.
Jorge Luis Borges

V časoch veľkých objavov a moreplavieb sa neprebádané končiny na mapách vyznačovali bielou farbou a pre istotu tam bol pripojený nadpis: *hic sunt leones* – tu sú levy. Ako také neobjavené, necivilizované miesto na mape Európy mi pripadá aj Slovensko. Určite však nemá bielu farbu, je skôr amorfne bezfarebné. Ale zato levy tu sú. Veľké, červené a nenažraté. Jeden takýto lev sa symbolicky chystá vykročiť aj pred „Slovenské“ národné divadlo.

Voľakedy takéto nezdolané končiny boli výzvou pre chrabrých a odvážnych mužov, ktorí sa doslova predbiehali pri nebezpečných dobrodružstvách. V tomto sa vlastne dodnes nič nezmenilo. Aj pre súčasných udatných a charakterných mužov tu leží toto bezfarebné miesto ako výzva, aby odtiaľ vyhnali zdivočené levy, aby ho skultúrnilí a napokon mu dali jeho prirodzenú farbu.

Poznámka:

Slovo „necivilizované“ pri označení súčasného Slovenska má dva významy. Prvý, prvoplánový, je konštatovanie nedostatku čo len trochu slušnej politickej usporiadanosti, ktorá by nebola založená na lži.

Druhý význam slova „necivilizované“ má zložitejšie konotácie. Po Borgesovi zacitujem aj Oswalda Spenglera: „Grécka duša a rímsky intelekt – to je to. Tak sa odlišuje kultúra a civilizácia. A to platí nielen o antike... Prechod od kultúry k civilizácii sa v antike uskutočnil v IV., na Západe v XIX. storočí.“ Podľa všetkého najväčší zlom, ku ktorému dochádza na rieke Morave je ten, že o Slovákoch sa ešte vždy dá hovoriť ako o národe kultúry, o Čechoch už skôr ako o civilizácii. Pre každého básnika a filozofa je to radostné konštatovanie. Ten bytostne spočíva v kultúre, homo oeconomicus nutne potrebuje civilizáciu. Preto v závere prológu vedome používam slovo „skultúrnilí“.

kapitola prvá: uragán v novembri

1. Niekedy v roku 1989 som zložil jednu pesničku, nazval som ju „Blues polnočného zrkadla“. Čisto z umeleckých dôvodov som mal chuť na niečo temné, a tak som si vymyslel obraz, ako sa bojím v noci pozerať do zrkadla, pretože presne o polnoci v ňom uvidím budúcnosť. A ako sa tej budúcnosti bojím. Sám som sa začudoval, kde sa vo mne nabrala taká pochmúrna metafora, pretože sme práve prežívali optimistický záver perestrojky a každému už bolo jasné, že komunizmus skončil. Keď som ju koncom roka 1992 nahrával na svoj prvý album, stále ma trochu omíňala, pretože aj keď sa to tu všelijako čudne mlelo, aj keď sme už vedeli, že Miroslav Dolejší so svojou analýzou novembra mal pravdu, predsa len mierny optimizmus prevládal. Ale nechal som ju tam. A dobre som urobil, pretože intuícia ďaleko predbehla udalosti, o ktorých by som vtedy určite nepredpokladal, že sa ich ešte dožijem.

Z toho smutne veľkého množstva vyberiem len tri veci, ktoré považujem za výstižné pre celú škálu nášho politického života – od nenápadnej propagandy cez praktické kroky až po nevyhnutnú demonštráciu sily. Je to číslo ako z rozprávok. Pôvodne som ich chcel označiť ako „komunistickej bezočivosti“, no uvedomil som si, že takýto status už im dávno vyprchal. Vďaka našim masmédiám sú to len „bežné udalosti“, ktoré pokojne prijímame a trávime takmer každý deň. Ako v zaklinatej krajine.

Prvá z nich je skutočne maličkosť – toto leto som si náhodou pustil teletext STV (sám som si na vine!) a hneď druhá najdôležitejšia správa dňa bola o mládežníckom výstupe na Rysy. Takáto správa dokonca ani za čias boľševizmu nepatrila medzi tie hlavné, hoci toto podujatie sa konalo na Leninovu počesť. Predsa len starší súdruhovia mali dôležitejšie problémy ako dorast. No pre našich súdruhov, ktorí postupne vyrástli zo zväzáckych košiel, má takáto správa cenu zlata, pretože naďalej môžu verejnosti podsúvať svoje sviatky a s nimi svoje hodnoty. To, že Lenin bol minimálne rovnaký špinavec a zločinec ako Hitler, je pre nich skutočne nezaujímavé, hlavne, že môžu prezentovať svoju silu. A možno to bol aj určitý druh testu. Nepočul som, že by sa bol niekto voči tomu ohradil.

Druhá udalosť už bola hrozivejšia. Určite sa dobre pamätáte na atmo-

sféru novembra '89 a zdanlivo rozumné apely bolševikov na to, že pamiatky a pamätníky, nech sú, aké chcú, treba zachovať ako svedectvo doby. Zaujímavé, že štyridsať rokov zastávali názor úplne opačný a Slovensko takmer úplne oholili od pamätníkov našej histórie ako spálenú zem. Táto demagógia bola nakoniec celkom úspešná, aj keď pár drobností museli obetovať – asi ako v šachu pešiaka. A tak máme Slovensko dokatované kosákmi a kladivami, ktoré nielen tvarovo pripomínajú hákový kríž, a tiež kopu ulíc či nábreží pomenovaných po komunistických vrahoch. V rámci zdanlivej demokracie sa však po novembri občas podarilo osadiť aj pamätník, ktorý sa súdruhom nepáčil, ako napríklad pamätnú tabuľu pplk. Jána Šmigovského v Nitre. Podrobnejšie si o tom môžete prečítať v Svedectve č. 5/2005. Tu stačí len pripomenúť, že to bol čestný vojak a vlastenec, ktorého komunisti zločinecky popravili. Samozrejme, že takýto pamätník im klal oči, veď nielen že sa cítila na koni, ale z toho koňa ich po celý čas nikto ani nezosadil, preto pamätnú tabuľu dali barbarsky odstrániť. Deštrukčnú cenzúru majú v krvi, čo nám už nespočetne veľa ráz dokázali. A keďže aj naďalej nestrpia ani len náznakov plurality, od testu, čo si môžu dovoliť, cez politickú manifestáciu sily je samozrejme už len krôčik k fyzickému použitiu sily. Presne tak, ako sú na to súdruhovia zvyknutí už od polovice 40. rokov.

Bolševické obušky v praxi mohli prvýkrát od roku 1989 na sebe pocítiť členovia Slovenskej pospolitosti na pokojnej štúrovskej manifestácii v Modre. Samozrejme, že súdruhovia novinári im k tomu vytvorili vhodné predpolie, aj keď demonštranti neporušili nijaký zákon. Presne ako v starých zlatých časoch. Z kopy zmätených, no propagandisticky veľmi presne zacielených článkov som si napokon zosumarizoval, že ich najväčším zločinom je, že súdruhom PRIPOMÍNajú uniformy, ktoré oni veľmi nemajú radi. Ale že tu existuje strana, ktorá nie „pripomína“, ale má presne TEN ISTÝ názov ako strana, ktorá popáchala najväčšie zločiny našej histórie, aj s veľmi podobným programom, to už našich demokratických súdruhov nijako nezaujíma. Len tak na okraj – myslím si, že v očiach súčasnej vrchnosti najväčším „zločinom“ Slovenskej pospolitosti bolo, že sa esteticky pôsobivým aktom opovážila spochybniť v súčasnosti najväčší bolševický sviatok, „SNP“. Ale o tom bude reč v druhej kapitole. A tak sa pýtam s vami – ako sú vôbec možné nielen tieto prejavy komunistickej spupnosti, ale už aj priamy výsmech demokracie a slobody slova? Ako je možný tento doslova frontálny nástup komunistov vo všetkých mysliteľných odvetviach? A ako je to možné po „protikomunistickej revolúcii“, ktorou sme morálne aj argumentačne komunizmus aj s jeho nositeľmi od-

ložili na večné veky? Veď to nie je mysliteľné, zdravý rozum na to nemá nijaké riešenie.

Na toto existuje len jediná logická odpoveď – žiadna protikomunistic-ká revolúcia tu nikdy nebola. A ktovie, či ešte bude. Bola tu iba jedna obrovská, mohutná inscenácia, aj so státisícovými davmi štatistov, ktorým – presne ako v hollywoodskych veľkofilmoch – režiséri rozdali aj drobné úlohy, napríklad na hlavnom námestí zakričať heslá, ktoré scenáristi starostlivo pripravili, prípadne ich občas odoslať na iné, menšie námestie, aby tam zakričali iné heslá, ktoré im tiež starostlivo vybrali a ako drobné umelecké ozvláštnenie ich nechali občas pocengafť kľúčmi. Samozrejme, že viac už nič, veď na štatistov toho bolo až-až. Zaujímavé však bolo sledovať „revolučnú“ metamorfózu davu: keď odrazu ľudia chceli niečo, čo nebolo v scenári, náhle sa z „demokratických občanov“ stala „ulica“, s ktorou sa netreba baviť.

Jeden pražský kulisár, ktorý usilovne pomáhal rozkladať kulisy tejto inscenácie, si zvykol za starých čias budovať svoju popularitu výrokom, že žijeme v lži. (Že to bolo prebraté od Solženicyna, to sme sa už akosi nedozvedeli.) Skutočnosťou je, že pre komunistov bola lož najpoužívanejším prostriedkom, pretože ináč sa ich patologické nezmysly ani nedali vnášať do reálneho života. No ten podstatný svorník fungovania ich režimu bol predsa len teror a násilie. Možno okrem pár naivných komunistov sa o ostatných občanoch len ťažko dalo povedať, že boli oklamaní. Všetci sme veľmi dobre vedeli, kde a ako žijeme. My sme neustupovali lži, ale hrubému násiliu. A naša lož tu bola iba vo funkcii orientálneho obradu priznania si podriadenosti. Až teraz, po Veľkej novembrovej inscenácii sa lož stala funkčnou a – všeládnou. Od konkrétnych lží inscenovaného prevratu sme sa postupne prepracovali ku každodennej propagandistickej lži. Až teraz ľudia masovo žijú v lži. Lož ako vrcholné štádium marxizmu-leninizmu. Samozrejme, že musia byť aj obušky a cely, ináč by sa to rozsypalo oveľa skôr, ako by im to bolo milé. Teraz však už použitie obuškov nie je ospravedlňované rigidnými propagandistickými floskulami vedeckého komunizmu. Súdruhovia sa nám už „prevzdelali“. Nie, obušky sa nám vrátili zadnými dvierkami, maskovanými heslami z internacionálneho ľavičarskeho smetiska. Ale bijú tých istých, ktorých bili komunisti, a to v záujme tých istých, potomkov Kominterny.

Médiami propagovaní „disidenti“ už nehovoria o nedeliteľnosti slobody, naopak, slobodu opäť definovali svojou rovnicou a do menovateľa zlomku dosádzajú tie najťažšie kalibre patetickej nadutosti, aby sa výsledok opäť približoval nule. Keďže lož je neprirodzený prvok, jej udržiava-

nie stojí veľa úsilia. Samotné násilie, napriek všetkému úsiliu, predsa len už nemôže mať tú intenzitu, na akú boli zvyknutí, už len preto nie, lebo by to bolo príliš nápadné. A tu prichádza neoceniteľná armáda, vždy pripravená, garnitúra, ktorú si starostlivo, dlhé desaťročia pripravovali a vychovávali – naši novinári. U nás boli za čias, keď vládol pokrok a mier, dve profesie, kde sa robil mimoriadne starostlivý výber, kde kádre nemohli zlyhať – pohraničníci a novinári. Nenápadné poukazovanie na zahraničné vlastníctvo napr. printových médií má len odvrátiť pozornosť od skutočnosti, že stále píšú tak, ako to vyhovuje našej neokominterne.

Vladimir Fédorovski vo svojej vynikajúcej analýze postsovietskeho Ruska „Od Rasputina po Putina“ píše: „Oficiálne KGB zanikla v roku 1991... Na druhej strane sa spätná premena KGB podarila dokonale. Bývalí kágebáci majú naďalej absolútnu moc v diplomacii, v médiách, vo veľkých priemyselných a bankových spoločnostiach. (...) Kágebáci boli skutočne najlepšie pripravení na to, aby prežili zrútenie sovietskeho systému, pretože skôr než všetci ostatní pochopili, že ich čas uplynul.“

Detailmi, indíciami a dôkazmi sa tu nejdem zaoberať, bolo by toho skôr na knihu ako na jednu úvahu. Veď komu nepomôže živá mŕtvola v podaní súdruha Zifčáka, počet odsúdených komunistov po inscenácii, či to, čo sa u nás deje, tomu nepomôžu ani desiatky kníh plné dôkazov. Nota bene: táto inscenácia bola pripravovaná oveľa dôkladnejšie a dlhšie, než sme si ochotní pripustiť. Len jedno prirovnanie, aj na pripomenutie mladším, s kým tu máme dočinenia. 1. júna 1962 vypukol v Novočerkasskom závode na výrobu elektrických lokomotív štrajk. Predstavte si taký nezmysel – vládnci pracujúci ľud štrajkuje sám proti sebe. Dokonca za vlády dobrého Chruščova. Keď si to takto logicky vysvetlíme, hneď vieme, prečo sa v socialistickom tábore neštrajkovalo. No keď predsa len nejakou neveriteľnou náhodou takáto absurdita uzrela svetlo sveta, politickí pracovníci, zodpovedajúci za blaho ľudu, museli nutne zasiahnuť. Veď odstraňovať škodlivé hlúposti bolo náplňou ich práce. A tak hneď 2. júna poslali na nich nielen vojakov so samopalmi, ale aj – tanky. Zostali desiatky mŕtvov, väčšina bola zabitá trhavými strelami. Pripomínam, že to bol iba štrajk, ľudia chodili dokonca so straníckymi heslami, to nebola žiadna „protikomunistická revolúcia“. Nakoniec, v jednom rozhovore s generálom Lorencom sme si mohli prečítať, že sme to my, ktorí môžeme byť radi, že táto revolúcia bola nežná.

No pri takom veľkom podujatí, pri takom počte neprestajne sa vynárajúcich nových neznámych a pri takom množstve nitiek, ktoré bolo treba držať v rukách, nečudo, že sa kadečo nevydarilo podľa plánu. Najmä

hneď v prvých rokoch, keď veľa ľudí verilo, že s komunizmom a komunistami sa fakt ide zúčtovať. Typickým príkladom je Mečiar, ktorý evidentne nehral podľa dopredu rozdanej nôty. Keďže zásady scenára vznikali v pražských eštabáckych kruhoch, myslelo sa aj na to, ako zachovať Slovensko v českom područí. Tak neplánovaný vznik HZDS, ako aj slovenské osamostatnenie vyvolalo veľkú nevôľu u inscenátorov. Samostatné Slovensko je zatiaľ jediná vec, ktorú sme si na tejto všeládnej lži vyvzdorovali. No to nebolo všetko, HZDS chcelo v parlamente dokonca presadiť zákon o vyhlásení komunistickej strany za zločineckú organizáciu, čo sa však KDH ešte podarilo zvrátiť. Navyše Mečiar nielenže strašil súdruhov eštabáckymi zoznamami, ale aj úplne nevhodne vykrikoval, že väzenia máme prázdne a po uliciach behá kopa komunistov. Sklamanie bolo o to väčšie, že súdruhovia boli presvedčení, že to je ich človek. Na pozadí veľmi výstižnej formulácie Valtra Komárka, že zamatová revolúcia bol privatizačný puč tajných služieb, však najlepšie pochopíme, že až jeho spôsob privatizácie ich rozpálil dobiela. Nielen to, že nechcel dobrovoľnej odovzdať podstatnú časť koristi víťazovi studenej vojny, ale hlavne to, že zosnovatelia prevratu by na tom zvyšku majetku neboli tak participovali, ako sa to deje po roku 1998.

A išlo ešte o jednu mimoriadne dôležitú vec. O peniaze nielen ako majetok, ale ako prostriedok politického boja a presadzovania cieľov neokominterny. Aby sa ich veľa nedostalo do nekontrolovaných rúk. Všadeprítomní našepkávači, oveľa skúsenejší v pravidlách tzv. demokratického boja, našej avantgarde určite nezabudli poradiť, že len ťažko udržia svoju demokraciu totalitného strihu, ak nebudú kontrolovať všetky, alebo takmer všetky financie. Pretože tie by potom mohli prúdiť na nebolševické a proslovenské aktivity, tak kultúrne ako aj politické. Napríklad na tlač, až by ich to nakoniec predsa len mohlo zmiestň.

Ani technokratickú nomenklatúru, ktorá väčšinou išla s HZDS, nemali nikdy radi, pretože to málokedy boli presvedčení komunisti a vždy ich brali len ako nutné zlo, keďže politrucci sami by nevedeli zmanažovať ani novinový stánok. A to ešte vyfúkli úradníckej nomenklatúre kupčenie s bytmi, ktoré rozdali ľuďom. Mečiar je pre našich pokrokových novinárov stále ten najväčší terč a nebyť ich servility voči novému Veľkému bratovi, určite by to bol aj väčší zločinec ako taký Bin Ládin. Preto neprekvapí, že ešte dnes sa v časopise čechoslováckych humanistov .týdeň (č. 47/2007) objavuje volanie po povraze (!) pre Mečiara. Nuž, český nacionalizmus sa vždy vyznačoval mimoriadnym, až živočíšnym fanatizmom. Stačí si spomenúť, čo porobili s obyvateľmi Sudet v roku 1945. Na druhej strane tre-

ba priznať, že pri toľkých chybách, čo urobil, nie je až také ťažké ho kritizovať. Ak však niekto nechce živého človeka aj s chybami, tomu predhodia utopický konštrukt. Alebo iluzionistu. Myslím, že už by sme mali mať dostatok skúseností, aby sme vedeli, že všetko, čo súvisí s utópiami a s fantazírovaním akéhokoľvek druhu, prinieslo tie najväčšie nešťastia posledného storočia, a nielen na Slovensku.

V tejto súvislosti si vždy spomeniem na jednu slávnú Čarnogurského vetu: „My ich naučíme báť sa!“ Málokedy človeku ujde takéto prerieknutie, ktoré je viac hodné ako 60-stránkové priznanie. V tej vete sa veľmi lapidárne prejavuje človek, ktorý celú tú moc, ktorej sme sa štyridsať rokov tak báli, pociťuje ako svoje zázemie a čuduje sa, že súper to nechápe. Keďže nepomerne väčšia sila a organizovanosť bola na strane „zasvätených“ do prevratu, nehovoriac už o finančných prostriedkoch (Petr Cibulka uverejnil v roku 1991 doklady, ako sa komunisti už v máji 1989 starali o finančné príjmy v nových pomeroch, vrátane zahraničnej spolupráce), amatérov, čo ich chceli prevalcovať, prevalcovali oni. Keď teraz ide v SND hra Hypermarket, v ktorej sa bývalý eštebák stane detektívom v obchodnom dome, je to skôr obraz pre ľahšiu komédiu, niečo ako paroháč. Ak by hra chcela čo len minimálne vypovedať niečo o našej súčasnosti, tak by tento eštebák musel byť buď majiteľom, alebo aspoň spoločníkom zahraničného majiteľa.

Od roku 1998 sa u nás opäť dá hovoriť o normalizácii, ktorá prebieha takrečeno v dvoch rovinách – jedna pripomína 70. roky, keď si naši leninovia zase spomenuli, že to najdôležitejšie je plniť príkazy Veľkého brata, a v gubernii si potom môžete robiť, čo len chcete, hoci aj zriaďovať koncentráky. Druhá rovina, hlavne svojim slovníkom, nám evokuje slávne päťdesiate roky, najmä ich začiatok, keď Kominternu bola neohrozeným pánom nad našimi telami aj dušami. No nie je to krásne, takto si pripomínať staré zlaté časy, najmä keď chvíľu predsa len nebolo celkom jasné, či nebudú za ne aj pykať? Len sa započúvajte do výroku takého Daniela Lipšica: „Sudca by sa pri rozhodovaní o väzbe nemal tak detailne zaoberať existenciou dôkazov.“ Ani taký generál NKVD by to nepovedal lepšie. Z 2. svetovej vojny sa opäť stala iba nepodstatná epizóda na pozadí slávneho povstania no a nástup červeného teroru, aký u nás nemá obdoby, už je opäť „oslobodením“. Dokonca aj z knihy Zločiny komunizmu na Slovensku sa stáva komunistická propaganda – presnejšie propaganda tých správnych komunistov a príslušníkov ZNB. Z časopisu Pamäť národa sa zase stalo kladivo na ľudákov – ako keby vychádzal v 50. rokoch. Naši súdruhovia majú evidentne dojem, že tie slávne „päťdesiate“ boli priskoro

zabrzdené vo svojom rozlete a preto treba v nich pokračovať. Mimocho-
dom – čítali ste niekedy v poslednom čase spojenie prvá Slovenská re-
publika bez prívlastku fašistická, klérofašistická, vojnová, bábková či do-
konca takzvaná?

No keby tu bola iba práca na vlastnej propagande, ešte by to bolo ako-
tak znesiteľné. No už sú takí sebedomí a agresívni, že idú aj po malič-
kostiach. Presne tak ako pred rokom 1989. Napríklad, keď sa v nestráže-
nej chvíli dostane medzi námety na známku portrét slovenského histori-
ka Františka Hrušovského, súdružská mafia promptne zasiahne a známk-
ka sa jednoducho nevydá. Tu, u nás, na samostatnom Slovensku, po pro-
tikomunistickej revolúcii. Aj vo vydávaní tlače a ovládnutí masmédií uro-
bili obrovský pokrok – napríklad hlavné denníky sú už iba komunistické
alebo vedené českým nacionalistom, ktorého otec bol priekopníkom Ko-
minterny na Slovensku. Že by toto bola tá vysnívaná pluralita, za ktorou
vycengávali masy? Slovenský nekomunistický denník jednoducho neexist-
tuje a na tomto mieste je neproduktívne baviť sa o zložitých cestách, kto-
ré k tomu viedli, dôležitý je faktický výsledok. Nuž, naši súdruhovia ne-
strpia pluralitu, to je priam proti ich génom. Poznáte Andersenovu roz-
právku o nahom kráľovi – podstatná je vyslovená pravda, hoci aj nedôle-
žitým malým človečikom. A toto oni, žijúci v permanentnej lži, nemôžu
riskovať. Jediné, čo nás môže utešovať, že je to pomerne úzky okruh ľudí.
Veď si len všimnite tie rošády ich „osobností“, ako musia rotovať, aby sa
nezasvätený nedostal na potenciálne vplyvné či nebezpečné miesto. Svo-
je totalitárske úsilie a spôsoby prejavuje naša neokominterná aj tým, že
po ľavicovej si vyárendovala nielen pravicovú stranu politického spektra,
ale už aj tzv. konzervatívnu parketu, čo v ich podaní prirodzene ústi do
frašky.

Na druhej strane – nie je práve toto pre nás zahanbujúce, že takáto úz-
ka vrstva vnukov Kominterny nás drží pod krkom? Aj keď mala pre seba
tie najlepšie mysliteľné podmienky na štart. Keď sa miestami zdá, že po-
litická lož je málo účinná, na jej prekrytie majú k dispozícii ďalšie mas-
mediálne hry a ďalšie a ďalšie klamstvá. Napríklad aj lož konzumu. (Šta-
tistiky hovoria, že z krajín EÚ sa na Slovensku najviac rozrastá chudoba.)
Pre niektorých sa zase konzum stáva omamným prostriedkom na únik
z fantazmagorického sveta lži. Pretože to, čím sme obklopení, je doslova
uragán lži. Uragán je slovo indiánskeho pôvodu a znamená boha zla.
A okom tohto uragánu u nás je KDĽ. Treba si uvedomiť, že bez tejto stra-
ny by naplnenie celého scenára lži ani nebolo možné. (Nejdem tu opäť su-
marizovať ich kroky na dosiahnutie súčasného stavu, koho to zaujíma po-

drobnejšie, nech si pozrie článok „Predvolebné križovatky“ v knihe „Labyrint – hlavou o múr“. Ján Urbánek vo svojom článku „Pochmúrna nostalgia“ píše: „Nostalgia nás však bude obchádzať, keď začneme spomínať na dávnu schopnosť slovenských katolíkov protestovať proti nespravodlivosti. Nespravodlivosť predsa so starou totalitou neumrela.“ Čudovať sa trochu prestaneme, keď si uvedomíme, že za správcov spravodlivosti pre slovenských katolíkov sa samozvane a veľmi cielene vyhlásilo KDH, aby sa o svoje práva ani náhodou neprihlásili sami. Veruže neviem, či prirovnanie k capovi záhradníkovi je tu dosť výstižné. KDH si vymyslela čechoslovácka neokominterná, aby vopred rozložila potenciálne silné katolícke krídlo slovenskej politiky, aby pre ňu zostal len jeden súper – prispatí normalizátori.

Netreba zabúdať, že na začiatku súčasného štádia bol v podstate volebný podvod s dvojnásobnými platmi, takže súčasný uragán lži ani nemohol byť spustený štýlovejšie. Vo veku nových, efektívnych technológií už nie je problém inštalovať lož celoplošne. Navyše, kvalitná lož sa vyznačuje tým, že miestami jej verí aj ten, čo klame. Špeciálne to platí pre členskú základňu KDH. A opäť, nebolo to veľa ľudí, ale veľa peňazí, ktoré tu z neomarxistického a internacionalistického tretieho sektora poťomkinovsky vyrobili obra. Najkomickejší zo všetkého je ich slovník, keď v záujme kominternovských ideí označujú tých „nesprávnych“ za – komunistov. Len si to predstavte. Dzurinda, vyklonovaný KDH, neklamal len pred voľbami, klame stále, a najviac vtedy, keď nadáva niekomu do komunistov, ako naposledy Ficovi. Stačí si spomenúť na predvolebný štvorlístok jeho kandidáta na prezidenta, kam by sme pokojne mohli napísať KSČ, KSS, ŠtB a SDKÚ. Pod SDKÚ patrilo napr. ministerstvo obrany, a náčelník generálneho štábu sa podpísal pod knihu o histórii ozbrojených síl na Slovensku, kde armáda prvej Slovenskej republiky jednoducho neexistovala, len komunistickí zradcovia a prebhlíci. Takúto lož si komunisti nedovolili ani na vrchole svojho panovania. Hoci všetko slovenské oplŕli, predsa len fakty, aj keď prekrútené, so zaťatými zubami uviedli. Novodobí falšovatelia histórie si slobodu vysvetľujú po svojom, pre nich znamená slobodnejšie a ešte viac klamať. Evidentne v bolševicky chápanej demokracii prekonávajú sami seba. Ba, možno podvedome, chcú nám ukázať, že demokracia je ešte horšia ako ich komunizmus. (Túto knihu si určite prelistujte, pretože ináč mi neuveríte: Jozef Bystrický, Miloslav Čaplovič, Imrich Purdek, Jan Štaigl: „Ozbrojené sily Slovenskej republiky, História a súčasnosť 1918 – 2005“, vydal ju Magnet Press v spolupráci (!) s Vojenským historickým ústavom.)

A to ešte nie je všetko. KDH vo svojom pokrokovom zápale už kritizuje aj komunistickú Kubu, aj Čínu, aby vzápätí opäť padlo do družného objatia s domácimi komunistami. Veď tí vraždili iba Slovákov. Ale to už je prípad skôr pre psychiatra.

2. Romantizmus a romanticky prehnané postoje majú na Slovensku silnú tradíciu. Pri takomto postoji čo i len štipka rozumného nadhľadu už je považovaná za niečo meštiacky nedôstojné. Preto aj taká slepá láska je mimoriadne oceňovaná a ospevovaná, hoci jej výsledkom býva často totálna katastrofa, alebo vychovávanie bastarda. Aj veľa radových členov KDH tak beznádejne slepo miluje Slovensko a svoje kresťanské korene, že nie sú schopní ani náznaku jasnej úvahy a tak nečudo, že robia iba užitočných idiotov svojmu vedeniu. Práve tejto lásky sa najviac obávala naša postkominterná, preto ju potrebovala spútať. Čo sa jej nielen že podarilo, ona jej energiu dokonca využíva na boj proti Slovensku a proti kresťanstvu.

3. Dávnejšie som písal o tom, že keď sa našim komunistom rozplynuli ich nezmyselné ideály, s o to väčšou chuťou sa pustili do rabovania, pretože peniaze im zostali ako jediná náhrada strateného raja. Keď však chceme byť úplne presní, niečo, čo by sa predsa len dalo ako-tak označiť za „duchovný“ rozmer, im zostalo – český nacionalizmus. Sčasti preto, že v rámci inscenácie veľa našich súčasných „oficiálnych“ strán vyrastalo z českého eštebáckeho podhubia a potom netreba zabúdať ani na dejiny. Pokiaľ Česi so Šmeralom aj pri zakladaní KSČ sledovali výlučne český nacionálny záujem a dokonca sa vzopreli 21 podmienkam, ktoré Kominterná predpísala pre vznik komunistických strán, vznik KSS bol, naopak, presne v intenciách Tretej internacionály, aby strany vznikali za medzinárodnej spolupráce. A tak na Slovensku zakladali stranu Česi, Nemci a Ma-

ďari, Slováci boli iba to povestné piate koleso na voze. Taktiež si treba uvedomiť, že štyridsať rokov vymývania mozgov českou nacionalistickou propagandou, ktorú by som prirovnal skôr k cieľenej lobotómii, muselo nutne priniesť svoje ovocie. Najmä u komunistov, ktorí vždy patrili medzi tú obmedzenejšiu časť populácie, aj keď postupne dávali svoje deti študovať. Tam navyše pôsobil takmer darwinovský výber, pretože vyššiu funkciu mohol zastávať iba ten, kto uznával českú prvoradosť. A malá časť leninských taktikov si uvedomuje, že na Slovensku prežívajú iba vďaka súčasným vydareným manévrom ľži, čo nebude trvať večne, a tak by sa radi prilepili na chrbát silnejších, ktorí majú vo svojej krajine širšie zázemie. Že aj vďaka svojmu nacionalizmu, to im už nedôjde.

Trochu nádeje našim českým nacionalistom svitlo, keď Dzurinda vyhral voľby, a veľmi dobre vieme, že veľa tých večne včerajších čakalo na opätovné vztyčenie českej zástavy nad Slovenskom. No Dzurindovi bicyklisti, aj keď nejakou zvláštnou bystrosťou neoplývali, predsa len zistili, že tí nacionalisti mali vlastne pravdu, minimálne v tom, že je lepšie byť pri válove prvý. A tak Československo skončilo. Na večné časy a nikdy inak, čo im časť ich voličov, ktorá to pochopila, dodnes nevie odpustiť. No tí najväčší fundamentalisti, vedenie KDH, sú stále verní myšlienke, s ktorou zakladali túto stranu – dokončiť tak dobre rozbehnutú genocídu Slovákov. Na prvý pohľad vyzerajú dosť bezzásadovo a spoja sa s kadekým (dokonca aj s premenovanou KSS, odvtedy im hovorím súdruhovia). No ak si dobre všimnete ich spojencov, zistíte, že stále sú verní svojej línii, že to nikdy nie sú proslovenské budovateľské strany. Len čo taký Smer začal trochu koketovať s Čechmi, hneď sa z nich stal pre KDH vítaný spojenec. Slovník im v tomto čase ľži nerobí nijaké problémy, dokonca občas precedia cez zuby aj vety, ktoré sa zdajú byť proslovenské. Všetci poznáme rozprávku o vlkovi a kozliatkach a tak vieme, že vlkovi nikdy nepadne ťažko zaklamať, že je mamička kozička. No pokiaľ vo verzii bratov Grimmovcov si vlk jazyk iba prebielil kriedou, v našich končinách je ochotný prekuť si jazyk aj na žeravej nákovke, len aby dosiahol svoje. Možno poznáte ten starý vtíp, ako sa chlap v krčme chváli, že u nich doma o všetkých dôležitých veciach, ako sa napr. postaviť k vojne v Iraku, rozhoduje zásadne on a žena len o takých drobnostiach, ako že na čo sa použijú peniaze z výplaty alebo kam pôjdu na dovolenku. Žiaľ, v skutočnom živote to už nie je také veselé, ale presne toto nám tu predvádza KDH. Zhruba v čase, keď Vladimír Palko tak udatne, v ťažkých poveternostných podmienkach neďaleko polárneho kruhu bojoval za práva švédskych kňazov v spore s homosexuálmi, Daniel Lipšic veľmi rafinovane a nenápadne chcel zrušiť slovenské

profesné komory, aby českí projektanti, právnici a čo ja viem kto ešte, mohli zase bez prekážok zaplaviť Slovensko tak ako po roku 1918. Hádám ani nemusím pripomínať, že Česi a ďalšie susedné štáty niečo také nechystali ani náhodou. Len s obrovským vypätím (treba priznať, že aj za pomoci niektorých bicyklistov) sa to podarilo zvrátiť. Treba vôbec pripomínať, že keď si také Lipšicovo ministerstvo objedná nejaký prieskum, je to úplne samozrejme česká firma? A keď už je človek z niečoho úplne zhnusený, tak ako z STV, ktorú vedú nominanti KDĽ, ani sa mu to už nechce rozoberať, pretože slušné výrazy by už ani nestačili. Tak ako by nestačili ani pri komentovaní toho, prečo KDĽ vždy tak lipne na rezortoch vnútra a spravodlivosti. Ale toto by určite lepšie vedeli posúdiť členovia zakázanej Slovenskej pospolitosti.

Keď po roku 1998 táto garnitúra ľži zistila, že Slovensko tu predsa len zostane, začala si aspoň uľavovať. Pľuvaním na všetko slovenské. Veď je demokracia. A takmer všetky finančné páky a médiá mala opäť vo svojich rukách, vrátane bohatého prílivu peňazí zo zahraničia. Hoci aj tu ide vlastne o naše peniaze – za každú vyťahnutú miliardu zo Slovenska sa milión vráti na propagandu, a tak dookola... Zo začiatku to bol v priemere jeden pľuvanec na jeden tanier slovenskej polievky, v poslednom čase sa im to už máli, a tak najnovšia mierka je – na jeden tanier slovenskej polievky jeden fekálny voz. Ako bola napr. už spomínaná kniha o ozbrojených silách. Momentálne to musíme vydržať, pretože nemáme nijaké páky, ako tomu zabrániť. Prípadne si optimisticky pripomínať, kedy kobyla najviac kope. No pokiaľ tu nebude ozajstná slovenská konzervatívna strana, musíme len čakať. Napríklad aj na to, že aspoň niektorí z tých hlučne sa prezentujúcich komediantov prídu na to, že si vlastne pľujú do polievky, ktorú musia aj jesť. Nech ju nazvú akokoľvek. Pretože pokiaľ sa nechcú odsťahovať, musia v tom smrade, ktorý tu narobili, aj žiť. No u väčšiny z nich je takéto očakávanie márne, tak ako čakanie, že pochopia to, čo už veľmi dávno Demokritos: „Svár v obci je zlom pre obidve strany, pretože aj víťazov aj porazených postihne rovnaká skaza.“ Práve títo ľudia, všetci po dôkladnej českej nacionalistickej lobotómii, by tú skazu naopak vrelo privítali a preto neprestávajú na nej pracovať. Mimochodom, Slováč nikdy nemôže byť český vlastenec, iba nacionalista. Mám však obavy, že takáto relevantná slovenská politická strana tu nebude do tých čias, dokedy tu bude KDĽ.

4. V tejto súvislosti by bolo dobré pripomenúť lož svetoobčianstva. Teraz už je síce menej frekventovaná, no ešte začiatkom 90. rokov jej boli plné všetky médiá. Na celom svete nebolo pokrokovejšej a dôležitejšej

témy. Odkiaľ sa tak náhle vzala? Nezaškodí si spomenúť, že v tých časoch aj „proletársky internacionalizmus“ patril medzi výbehové témy.

V zborníku „Demokracie, verejnost a občianska spoločnosť“ (Praha, Filosofia 2004) český filozof Karel Müller hovorí o nezrelosti občianskej spoločnosti v Čechách, kde stále pretrvávajú etatický a kvazireligiózny prístup, ktorý sa formoval pod rakúskou nadvládou koncom XIX. storočia. Jeho všeobecná stratégia spočívala v tom, utvoriť si vlastný, národne homogénny priestor ako pevnosť, ktorá mala za cieľ uhájiť maximum bohatstva pre Čechov, samozrejme na nacionálnom a nie na občianskom princípe.

Paradoxom však zostáva, že z tejto „pevnosti“ chytrácky organizovali nájazdy na Slovensko práve pod zástavou „občianskej“ spoločnosti, ktorá v Čechách takmer neexistovala a dodnes neexistuje. Nikoho zo slovenských intelektuálov neospravedľuje, že toto kukučkinovo vajce „svetoobčianstva“ mohol obhajovať aj úprimne. Hlúposť a naivita by mala byť tým posledným, čím by sa človek mal ospravedľovať. A naši inteligenti by si ešte mali pozorne prečítať toto konštatovanie: na území bývalého Československa český nacionalizmus povraždil podstatne viac ľudí ako komunizmus.

5. Takmer ekonomická odbočka. Znechutenie širokých vrstiev nad štrngajúcimi kľúčikmi sa dá ľahko pochopiť. Po prevrate tu vládnu prakticky tie isté kádre ako pred prevratom, lož sa praktizuje ešte vo väčšej miere, iba teror trochu zoslabol. No už Aristoteles postrehol, že dav ide za peniazmi a nie za ctou, navyše „miestny“ dav bol vychovaný v materialistickej paradigme. Sloboda nikdy nepríde automaticky a zaručene nikdy nám ju nedarujú komunisti, treba si ju iba vedieť presadiť. Zatiaľ si najviac slobody svojou brutalitou a bezočivosťou vydobyli kádre „včerajška“, ktoré „dnešok“ využili na také rabovanie, aké si do prevratu nemohli dovoliť. Keďže koláč je len jeden, zákonite veľa ľudí sa musí mať horšie. V tejto súvislosti našich boľševikov, prerátavajúcich si kontá, musí mimoriadne hriať na duši ešte aj to, ak začujú vôbec nie ojedinelé hlasy, že za „totality“ bolo lepšie... To ako keby opäť začuli Internacionálu.

6. Druhá odbočka o jednej veľmi nepriehľadne rozohratej partii – ÚPN a zverejnenie materiálov bývalej Štátnej bezpečnosti. Už prvé podsunutie týchto materiálov Petrovi Cibulkovi zrejme bolo iba hrou, ako skryť tých, ktorí stáli na tribúnach, či robili najväčšie privatizácie. Veď keď už v máji 1989 delili majetky, takisto mali kopu času aj na to, aby so zväzkami ŠtB urobili, čo len chceli. Vybrali, pridali a podobne. Väčšina

mien samozrejme sedela, aby hra vyzerala dôveryhodne. Čo sa sleduje ich zverejnením teraz, nie je mi celkom jasné, ale ani ma to veľmi nezaujíma. Pretože jediný bezpečný fakt, ktorý poznám, je, že zväzky mali ONI a dovolili ich uverejniť ONI. Sám pozitívne viem o menách, ktoré by tam za normálnych okolností museli byť, a nie sú. Takže už len z morálneho hľadiska je nemravné tieto zoznamy brať vážne a jednému vytykať to, čo sa druhému ľahko prepeče. Tu sú porušené hlavné základy spravodlivosti, na ktorých musí stáť každá spoločnosť. A to ešte vždy nehovoríme o riadiacich funkcionároch Štátnej bezpečnosti.

Ak prejavíme záujem o tieto zväzky, iba sa pustíme do hry, ktorej pravidlá nepoznáme. To je ako hrať karty s niekým, komu sme dopredu povolili vybrať si esá. Takú hru nemôžeme v nijakom prípade vyhrať. Tak ako nikdy nevyhráme so škrupinkárom, ktorý nám nainscenuje niekoho, kto vyhrá, a potom nás oberie aj o gate. Smutné na tom je, že vždy sa nájde niekto, kto si s nimi začne, väčšinou z tých najnižších klebetných pohnutí. Ak chceme niekoho posudzovať, tak by sme to mali robiť výlučne podľa viditeľných faktov – čo urobil dobre, čo zle, či je to osožný, alebo škodlivý človek, a nie podľa kritérií, ktoré nám podsunul niekto iný. A do duše nevidíme nikomu. Už celá personálna politika na ÚPN je nedôveryhodná, a keď sa mi dostalo do rúk jedno z posledných čísel časopisu s veľkolepým názvom „Pamäť národa“ (č. 1/2005), nestačil som sa čudovať. Úvodný článok od komunistu, pomaly na každej druhej strane sme tu mali jeden z najšpinavších a najživejších termínov celého komunistického „newspeaku“: „oslobodenie“ a celé to bolo zavŕšené bezočivými kádehákymi klamstvami o „zakladaní“ KPVS. Ešte aj červená farba na obálke je nám nejaká povedomá. Časopis do dnešných čias ako vyšíť.

Iste, bolo by to pekné, polistovať si v takýchto originálnych, nevypreparovaných zoznamoch, aj by sme z toho veľa usúdili o dnešku, dokonca všeličo by sa nám vyjasnilo. Žiaľ, je to absolútne nereálne a musíme sa zmieriť s tým, že k takým materiálom sa nikdy nedostaneme. A podľa toho sa aj zariadiť. Akékoľvek utopické očakávania, neakceptovanie reality, iba pomáhajú zahniezdiť sa hlúposti. A tá niekomu veľmi vyhovuje.

PS: posledný cirkus okolo obsadenia postu šéfa ÚPN, na ktorom našim súdruhom tak mimoriadne záležalo, či „nečakane“ sa zjavivšie materiály o arcibiskupovi Sokolovi určite aj tým menej chápaným veľa napovedali. A ani svoj slovník nejako veľmi neinovovali – o jednom kandidátovi pre ÚPN zaperlil Dušan Kováč, že „... nie je vyrovnaný so slovenským štátom“. Pokroková novinárka zo SME zase hlboko hlbala nad tým, aké názory má zvolený kandidát v „hlbke duše“. Tak nám Orwell pomáhaj...

7. Táto úvaha nevznikla preto, aby som si poplakal, že tento zápas vyhral súper. Veď sme nemali ani najmenšiu šancu po tom, ako nás boľševici a českí nacionalisti prevalcovali v roku 1945 a viac ako štyridsať rokov si brutálne upevňovali moc metódami, ktoré zastrašili všetkých civilizovaných Európanov. Dôvod na písanie môže byť iba nádej. Jedným z dôvodov mojej nádeje je aj fakt, že svoje ostatné čiastkové víťazstvo ešte vždy nemôžu otvorene priznať. Či už kvôli povestnému slovenskému kresťanstvu, či kvôli zvyškom európskej vzdelanosti, alebo kvôli tomu, že oni sami ešte stále rátaajú s tou zvláštnou slovenskou dôverčivosťou. A možno je to len zo strachu. Tak im to víťazstvo priznajme my, aby sme sa mohli energickejšie a cielavedomejšie pustiť do ďalšieho boja. Aby zo Slovenska nebol bastard, kde úzka vrstva pročesky orientovaných ľavičiar-ských intelektuálov vytvára svet úplne cudzí nášmu človeku. Všeobecne bastard je človek, ktorého gény nezodpovedajú génom jeho vychovávateľa, a tak sa v ňom tvoria všelijaké duchovne nevykvasené usadeniny, hnisajúce telesné šťavy, ktoré si veľmi často hľadajú cestu von najbizarnejšími spôsobmi. Už som spomínal, že ich nie je veľa, no raz za čas sa k nim pridá aj nejaký naivný mladý človek, ktorý všetku svoju mladícku túžbu po pravde a spravodlivosti chce nejako realizovať, a keďže v školách ho nič nenaučili, chytí to, čo je poruke – noviny. A nešťastie je hotové. To je možno ten najsmutnejší pohľad.

Ak na lesnú čistinku niekto vysadí cudzokrajné rastliny, miestna flóra ich aj tak po čase pohltí – pokiaľ sa im ten niekto denne nevenuje. U nás sa v súčasnosti polievajú iba cudzokrajné rastliny. Pri tomto konštatovaní si však zároveň uvedomujeme, že snaha o náš vysnívaný tvar, či o vlastné druhy rastlín na lesnej čistinke ešte nenahrádza etiku. Ale k nejakej diskusii, čo by sme zo Slovenska chceli mať, ešte ani neprišlo. Už samotné spojenie slov boľševik a diskusia v sebe nesie logický rozpor. No kým predne-dávnom tu boli aspoň dve barikády, odkiaľ sa niesli nesúvislé nepriateľské výkriky, teraz už jednu barikádu nebadane demontovali. Nevie, či pri tom huriavku a búchaní na popolnice si väčšina všimla, že aj ten náznak diskusie sa jednoducho zrušil a máme tu opäť iba záplavové vlny demagó-gie, presne ako v 50. rokoch. A na hrebeni týchto tsunami samé známe tvá-re našich popredných marxistických „filozofov“, „historikov“, „politológov“... Eric Voegelin, ktorý mimoriadne neznášal intelektuálnu nepocti-vosť, o takýchto ľuďoch povedal: „Radikálne zavrnutie historických a poli-tických znalostí je potrebné vedieť rozoznať ako dôležitý činiteľ formujú-ci spoločenské prostredie, pretože toto je ovládané osobami, ktorý sa ani nedá nazvať intelektuálni darebáci, keďže úroveň ich vedomia je príliš níz-

ka na to, aby si boli svojho objektívneho darebáctva vedomí, a ktorých teda treba charakterizovať ako funkčných analfabetov so silným nutkaním zveličovať samých seba.“ Eric Voegelin je jeden z najbrilantnejších politických filozofov XX. storočia, no keďže je to nezávislý mysliteľ, celosvetové médiá, kde sa to hmýri ľavičiarimi, ho nemajú veľmi rady a tak ho málokto pozná. Aj preto, že, ako píše: „Všeobecná dekulturnácia akademického a intelektuálneho sveta západnej civilizácie dáva vznik podmienkam umožňujúcim sociálnu dominanciu názorov, ktorým by sa na neskorostredovekých či renesančných dvoroch iba vysmiali.“

Nejdem tu rozoberať ich devastáciu jazyka, porovnateľnú s najväčšími ekologickými zločinmi na životnom prostredí. Na pozadí toho, že neexistuje diskusia, sa nejdem púšťať ani do otázky, ako by sme tu mali žiť, pretože prednejšia otázka je, či sa vôbec takto dá žiť a prežiť. Politický život, ako spôsob bytia, ktorý má svoje korene prevažne vo vedomom konaní človeka, práve preto vždy vychádza z nejakej filozofie, či už z nejakej koncepcie človeka, alebo usporiadania sveta. Pod filozofiou rozumiem najmä schopnosť uvažovať a nie používať formulky. Mimochodom – povestní siedmi mudrci staroveku boli všetci aktívne činní v politike. Pokiaľ filozof nevychádza z pokory, ak sa neusiluje uviesť svoj život a život spoločnosti čo najviac do súladu s večnými zákonmi bytia, ale sploštuje rozmyšľanie do ideologických poučiek, kde hrubý domáci produkt je stredobodom Všehomíra, nezúčastňuje sa na budovaní ľudského sveta, ale na jeho rozvrate. Samotná lož je väčší filozofický zločin ako morálny. Etika nie je len súbor dohodnutých pravidiel, je to filozofov extrakt vylúhovaný zo základov ľudského a spoločenského bytia. Aj samotný boží dar musí filozof či kňaz pochopiť a odovzdať ľuďom. Martin Heidegger píše: „Pokiaľ by malo slovo etika vyjadrovať snahu premýšľať pobývanie človeka, potom je takéto myslenie, ktoré myslí pravdu bytia ako počiatočný živel človeka existujúceho, samo v sebe už pôvodnou etikou.“ Pravdu samotnú musíme prijať ako odkrytosť súcna a nikdy ju nesmieme transformovať pre svoje účely, pretože tým najviac škodíme aj našim cieľom. Lžou robíme zo sveta neobývateľný priestor, ktorý nemá pevnú pôdu, ohrozujeme ňou samotné základy bytia a prežívania. Politicky uvažujúci človek je nad hladinou organického metabolizmu, no tak ako pre organizmus nie je dovolená dlhodobá lož, lebo zahynie (napríklad pitie morskej vody), to isté platí aj pre spoločenský organizmus. Etika nie je len žité Desatoro pobožných ľudí pre čisté svedomie, je to samotná podmienka prežitia. V praktickej rovine už Aristoteles vo svojej Politike napísal, že z klamného dobra raz nutne vzíde pravé zlo.

Samotné politické inštitúcie však nie sú založené len na praktické korigovanie každodenných omylných ľudských krokov a na prežitie, ale zároveň by mali stelesňovať aj tvár kultúry danej pospolitosti. To sa im však môže podariť výlučne vtedy, ak sú pravdivé. A ešte viac to platí pre samotné zachovanie tejto tváre. No u nás stále hrozí nebezpečenstvo, že sa tu vygeneruje nejaký neforemný mutant, ktorého sa bude štiť každý priemerný Európan a s ktorým žiť bude utrpenie. Alebo dopadneme tak ako obyvatelia New Orleansu pri uragáne Katrina, keď ich hlavnou starosťou bolo chrániť sa pred rabujúcimi susedmi a nie pred besniacim životom. Toto chceme?

Staň sa tým, čím si, vraví Nietzsche. Nuž, Kominternu ešte nikdy nehorovala z duše Slováka. Okrem samotnej lži tu stojí, pravdaže, oveľa viac nebezpečenstiev pre spoločnosť. Z nich tu spomeniem len jedno, ktoré možno trochu viac súvisí s našim problémom ako ostatné. Nie je to už vedomá lož, no veľmi špecifický druh obmedzenosti, keď nás výtobytky modernej techniky zvädzajú k myšlienke, že všetko sa dá ovládnuť a zvládnuť. Odtiaľ je už len krôčik k obrazu človeka ako neohrozeného a neobmedzeného vládcu, ktorému každá myšlienka na podriadenie sa akémukoľvek vyššiemu metafyzickému, a tým aj politickému poriadku je smiešna. Aký to úpadok od stredovekej kresťanskej pokory, či od anticých skúmaní slabosti a omylnosti človeka... V súvislosti s technikou si treba uvedomiť, že človek už biologicky neznesie prirodzené prostredie tak ako zvieru. Aby prežil, musí prispôbiť seba aj prostredie, a to prispôbenie musí akceptovať pravdu prírody. Na konci tohto prispôbovania je kultúra, priestor človeka na prežitie a život. Jej súčasťou je aj politika. Tá však musí byť neprestajne konfrontovaná so svojimi základnými filozofickými východiskami. Aj keď v sprostredkovej forme, stále musí načúvať základným zákonom a rytmom súcna. Nesmie to byť nijaká ideológia, založená na zbožných želaniach a nezmysloch a už vôbec nie na lži. Hedonistické hovenie si v súčasných výtobytkoch európskej civilizácie nesmie oslabiť našu zodpovednosť. Človek, celé ľudské spoločenstvo je ustavične vystavované novým výzvam. Požiadavky na prežitie majú stále nové a nečakané formy. Nikdy nevieme, či nás nečaká nejaká prírodná, ekologická či vojnová katastrofa. Ak zvolíme lož za normu spoločenského života, dopredu sa odsudzujeme na nezdar a zánik. V súčasnej situácii nám nezostáva iné, ako byť aspoň tým Andersenovým dieťaťom.

kapitola druhá: uragán v auguste

1. Nežije sa ľahko medzi valiacimi sa kameňmi. Ani medzi valiacimi sa kameňmi ľži, ktoré sú oveľa hlučnejšie ako The Rolling Stones. No na rozdiel od hudby rockovej skupiny, ktorá vie potešiť milióny fanúšikov na celom svete, miliónom Slovákov sa otlka o hlavu boľševická tuposť. Jeden z najväčších balvanov, ktorý sa na nás pravidelne priváľí v auguste, je oslava tzv. SNP. Spúšť, ktorú po sebe zanechá, nevládzeme odstrániť ani za celý rok, a už sa spúšťa ďalší. Toto nie je úvaha o augustových udalostiach, toto je úvaha o ľži. A keď chce človek písať o ľži, ktorá nás obklopuje, len ťažko nájsť lepší príklad, ako oslavu udalostí nazvaných „Slovenské národné povstanie“, kde ani jedno slovo použité v názve nie je pravdivé. O samotnom „SNP“ sa už toho popísalo dosť. Množstvo historikov, filozofov, publicistov, európskych vzdelancov už na túto tému napísalo pomaly všetko, čo sa dá. Múdro, vyargumentovane, doložené kopou nespochybniteľných faktov. No keďže masmédiá sú v rukách boľševikov a ich spojencov z KDĽ, veľkú váhu to v spoločnosti nemá. Asi ako ten povestný hlas volajúceho na púšti. Naopak, „naša“ televízia uvádza o „povstaní“ komunistické propagandistické filmy. Už od obdobia kamenných sekier až po dnešné časy laserov a počítačov funguje stále jediný, rovnaký a nespochybniteľný právo – právo víťaza. A keďže u nás boli v roku 1945 barbarickou presilou dosadení k moci komunisti a po roku 1989 si svoju moc ešte obratne posilnili aj ekonomicky, niet sa čo čudovať. Keďže demonštrácia moci patrí k tým najzákladnejším sebazáchovným prvkom každej moci, oslava „SNP“ ako štátneho sviatku je pre nás neomylným lakmusovým papierikom na indikáciu nadvlády boľševikov. Nejaké reči o tom, že to bolo nezmyselné vraždenie a rabovanie, našich komunistov nijako z miery nevyvedú – veď tu vraždili a rabovali celých štyridsať rokov, prečo by si mali nejako osobitne pamätať práve tých pár mesiacov? Možno stojí za povšimnutie, že pri celom tom cirkuse nejde výlučne o obradné piruety demonštrácie moci, ale ako slama z topánok z toho trčí aj typické politické príživníctvo našich komunistov. Z donedávna nenávidených kapitalistických imperialistov, smerom ku ktorým bolo povinné aspoň raz denne si odpluť, sa náhle stali – druhovia v zbrani. Kto by to bol povedal. Bezcha-

rakterná podlízavosť každému Veľkému bratovi je vlastne jediná vlastnosť našich komunistov, na ktorú sa dá bez rizika spoľahnúť.

2. Našich boľševikov však netreba podceňovať. Ich lož sa za tých štyridsať rokov poriadne vycibrila. Veď vysoké školy boli hlavne pre nich. Aj kvôli tomu, aby som nepristúpil na ich hru, nepíšem nijaký „Uragán vo februári“, pretože ten najničivejší uragán našej histórie, ktorý začal vracat' všetko aj s koreňmi, sem prišiel v auguste 1944. V máji 1945 dovyracal zvyšok no a február 1948 bol už iba mierny vánok, počas ktorého nás do tých zrucanín nasťahovali nadhlo. Tu treba povedať, že okrem jednorozmernej propagandistickej lži už zvládajú aj jej sofistikovanejšie formy. Napr. „newspeak“, čo je geniálny termín, vymyslený Georgeom Orwellom. No ani Orwell netušil, k akým výšinám sa používanie „newspeaku“ prepracuje – keď samotní komunisti začnú nadávať na komunizmus, aby našu milovanú Kominternu udržali pri moci. A to isté robia aj s povstaním – odrazu už nie komunisti, kdeže, ale nejakí rozprávkoví „demokrati“ boli hybnou silou „SNP“. Nuž, chcieť komunistov vymazať zo „SNP“ je to isté, ako keby chcel niekto vymazať Mojžiša zo Starého zákona. Ale pre marxistických propagandistov nič nie je nemožné.

3. „Zdá sa mi, že diskurz historika sa dá chápať ako akási ceremónia, hovorená alebo písaná, ktorá sa má v skutočnosti podieľať súčasne na ospravedlnení moci a jej posilnení.“

Michel Foucault

4. Oddávna patrí medzi klasické triky všetkých hochštaplerov zahmlievať a potom premiešavať vecí, ktoré majú len málo spoločného. A tak aj naši „historici“ by chceli verejnosti implantovať myšlienku, že tzv. SNP bolo vlastne celkom užitočné a dobré, keďže pôvodný Čatlošov plán povstania, aby Slovenská armáda otvorila karpatské priesmyky Červenej armáde a pridala sa k bojom na západnom Slovensku, bol celkom rozumný. Teraz nejdem rozoberať, že tento celkom realistický a pre Slovensko výhodný variant úmyselne znemožnili a odsabotovali práve sami benešovci a boľševici. Podstatné pre posudzovanie historických faktov nie je fantazírovanie o tom, kde by boli ryby, keby neboli v rybníku, ale to, ako samotné udalosti prebehli. A na to máme dokladov viac, než je nám milé, aj keď komunisti celých štyridsať rokov systematicky plienili archívy.

5. Predpokladám, že ste si všimli, ako sa v posledných rokoch v našich

„demokratických“ médiách nenápadne pripravovala pôda na to, aby sa aj taký „Zväz protifašistických bojovníkov“ stal takrečeno „salonfähig“. Veď byť proti fašizmu je niečo kladné, tak ktože by tu už mohol niečo namietat? Najmä keď pre našich novinárov nejaké zatajovanie faktov a prezentovanie poloprávď už ani nie je lžou. Takže teraz sa nikde nedočítame, že to bola od začiatku militantná organizácia, ktorá najmä v 50. rokoch stála na strane toho najväčšieho komunistického teroru, dokonca ho podnecovala a vyžadovala rozsudky smrti nad „nepriateľmi ľudu“. Nehovorí sa ani o tom, že medzi jej prominentných členov patrili aj masoví vrahovia, ako napríklad súdruh Pazúr, ktorý povraždil aj desiatky malých detí. Spoločnosť priam do tanca. Je to tiež jedna z organizácií, ktorá sa mala postaviť mimo zákona, samozrejme, keby tu bola ozaj protikomunistická revolúcia. Nijakého zločinca neospravedľuje, že bojoval proti iným zločincom. Tak ako nacistov neospravedľuje, že potláčali komunizmus, ani komunistov neospravedľuje, že bojovali proti „fašizmu“. To už naši mafiáni ako Černák a spol. majú viac vkusu a charakteru, pretože som ešte ani jedného z nich nepočul obhajovať sa tým, že ľudia, ktorých vraždili, boli tiež mafiáni a zločinci, a tak vlastne iba pomáhali očisťovať spoločnosť od kriminálnej chamrade. A opäť – nie že by sme to nevideli, či strácali historickú pamäť – to iba jednoducho Kominterna nás má v hrsti a propaguje si svojich. Úplne bez hanby a bezočivo, tak ako je zvyknutá.

6. No nielen lož propagandistická, lož rafinovaná, zahmlievanie či klamstvo do očí – veľmi častá je aj lož vzdutej hrude. Zdôvodnených faktov komunisti nikdy nemali dost, a tak sa často uchýľovali k patetickým vyhláseniam či k totálnemu vybičovaniu vášní. „Preliali krv!“ „Položili životy!“ Vtedy už každý vedel, že nastúpil najťažší kaliber, čistá moc vo svojej zvieracej sile, bez akýchkoľvek argumentov. A vtedy sa nesmie ani len nesprávne žmurknúť. Lebo v nasledujúcom okamihu sa preleje krv tvoja. Bez výnimky a bez mihnutia oka. Ešte dodnes sme sa z toho nespamätali, ešte dodnes sme pri takých vyhláseniach bezradní. Je to hlboko vnútri. Len málokto aspoň vyhabká – no, ehm, ale, veď aj takí esesáci udatne položili životy za svoje presvedčenie...

7. Na druhej strane – veci, ktoré by mali skutočne otriasť každým a zhnúsiť mu všetko, čo s nimi súvisí, zostávajú zaujímavo bez povšimnutia. Teraz myslím na masové vraždy civilného obyvateľstva. Sklené, Sklabiňa, Kováčová... To neboli nijaké obeť bojových operácií, to boli chladnokrvne, barbarsky povraždení úplne nevinní ľudia. A boli aj mučení ľu-

dia, boli ľudia, čo ich sťahovali z kože zaživa. Bol aj neľudský koncentrák v Slovenskej Ľupči, so všetkým, čo k tomu patrí – mučenie, vraždenie... Výborný fabulátor a poslabší filozof Umberto Eco, ktorého tak hltajú aj naši súčasní stachanovci pokroku a demokracie, vo svojej knihe o morálke napísal jednu úvahu, s ktorou pokojne môžeme súhlasiť: Netolerovateľné. Jednoducho, sú neslýchané zločiny, ktoré prekračujú všetky normálne obzory. Tie sú jednoducho netolerovateľné. „Nové netolerovateľné nie je iba genocída, ale jej teoretizácia.“ Tu musím dodať, že ešte viac jej obhajovanie či bagatelizovanie. A určite najviac jej oslava. Pre istotu, ak by to niekto prehliadol, či už kvôli rýchlemu čítaniu, či menším písmenám, pripomeniem ešte raz, čo sa tu dialo: MASOVÉ VRAŽDY CIVILNÉHO OBYVATELSTVA. Alebo akými veľkými písmenami to mám napísať, aby si náš boľševický dorast uvedomil, čo to boli za zločiny? Spomeňme si, prečo sa „nacizmus“ stal neslušným slovom. Nie kvôli tvrdému režimu, ani kvôli KdF, dokonca ani kvôli vojne nie, veď vtedy to bol bežný spôsob „riešenia“ medzinárodných problémov (nakoniec, tak ako dnes) – nie,

Exhumácia patizánskych obetí, Sklené, október 1944

tento termín sa sprofanoval výlučne kvôli genocíde civilného obyvateľstva, hlavne Židov. U nás sa z **rovnakých** zločinov stalo len také menšie nedorozumenie na ceste k svetlým zajtrajškom.

Ešte v roku 1999 sa konalo stretnutie potomkov partizánskych obetí s vtedajším ministrom spravodlivosti Jánom Čarnogurským. Naivita niektorých ľudí je fakt nekonečná. Okrem toho, že ich zľahka odbil tým, že na nejaké rehabilitácie či odškodňovanie nie je politická vôľa (veď to bolo zhruba rok po opätovnom nástupe najpokrokovejšej a najdemokratickejšej garnitúry), povedal: „Ak by sme zistili nepremlčateľnosť jednotlivých trestných činov, ktoré možno chápať ako zločiny proti ľudskosti, budeme ich naďalej vyšetrovať.“ Keby ste si náhodou chceli tipnúť, či už náhodou nezistili, že tu boli nejaké zločiny proti ľudskosti, môžem vás upokojiť – nie, nezistili. A pokiaľ bude pri moci KDĽH či rôzni neoeštebáci, ani nezistia. Môžeme sa stavať. V predkladanej morfológii lží by som túto zaradil medzi tie menej sofistikované, také chytrácko-politikárske.

8. Najvyšší čas na malú odbočku o jednej známej, no nie veľmi propagovanej skutočnosti: počas existencie prvej Slovenskej republiky nebol **nikto popravený**, aj transporty Židov sa zastavili už len kvôli podozreniu, že sa s nimi deje niečo nekalé. (Dôkazy o ich vraždení doniesli utečenci Rosenberg a Wetzler až v roku 1944.) Len si to predstavte: klérofašistický, protiludový, totalitný, zločinecký ľudácky režim, v čase príšernej vojny, počas ktorej sa státisíce a milióny mŕtvych len tak en passant zametali pod koberec – a ani jeden popravený. Zaujímavé. Za politické delikty sa v base sedelo v priemere šesť týždňov. To bol teror! No len čo sa k moci začali predierať naši ľudovodemokratickí a humanistickí nositelia slobody, rovnosti a československého bratstva – samé vraždy, popravy, mučenie, vyháňanie... A to august 1944 bol iba zahrievacie kolo.

9. Ale aby sme medzitým nezabudli, kvôli čomu sa tie neslýchané povstalecké zverstvá popáchali: čo to bol za účel, ktorý mal posvätiť všetky tie zločinné prostriedky? Ak sa čo len trochu zorientujeme v tej mäteži lží, poloprávd a hlúpostí (už som dokonca čítal, že „SNP“ bolo bojom za „demokraciu“!), vykryštalizujú sa nám dva hlavné politické ciele našich udatných partizánov: Československo a komunizmus. Čiže – presne aké prostriedky, taký istý bol aj účel. Pretože keď si preložíme tieto dve heslá do praktickej reči, vyjdú nám z toho dve genocídy. Prvá bola genocída voči existencii slovenského národa, v ktorej po partizánoch plynule prebrali žezlo rozpálení českí nacionalisti na čele s nacistom Benešom. „Česko-

slovensko“ bolo od samého začiatku zločineckým projektom, zameraným na asimiláciu Slovákov. Slovo „zločinecký“ tu nie je náhodou, pretože táto asimilácia bola plánovaná a úmyselná, riadená z najvyšších politických kruhov, na čo je dostatok dôkazov nielen v slovenskej, ale hlavne v českej historickej literatúre a dokumentoch. A pre lepšiu ilustráciu celého procesu nezaškodí uviesť šokujúci fakt, že rozdiely medzi slovenskou a českou ekonomikou (hospodárske výsledky, mzdy) boli v roku 1938 väčšie ako v roku 1919. Odstránenie Štefánika nariadené Masarykom a Benešom bolo len logickým začiatkom. No po existencii prvej Slovenskej republiky bolo tých „Štefánikov“ podstatne viac, a tak nastal nebyvalý pohon na jadro slovenského národa. (Pod eufemizmom „pohon“ treba rozumieť hlavne vraždenie a vyhánanie.) Najsamprv odstránili všetkých schopných politikov, ktorí nepasovali do Benešovej schémy, že každý slovenský politik sa dá kúpiť, potom inteligenciu a vzdelancov a znovu začali usilovnú prácu na tom, aby sa Slováci postupne počestili. Čiže typická genocída, presne ako je pomenovaná v dokumentoch OSN. Dnes sme už vzdelanejší a na niektoré veci citlivejší, než bolo voľakedy zvykom. Obhajovať ešte dnes projekt „Československo“ je podobné, ako obhajovať dnes deportácie Židov.

Druhý veľký zločin proti ľudskosti, komunizmus, mal v sebe prvky ďalšej genocídy – na kresťanoch, na roľníkoch, na živnostníkoch... a žiada sa dodať, že aj genocídy na zdravom ľudskom rozume. A popri týchto politických, ideologických zločinoch nesmieme zabudnúť ani na to večne ľudské – na ich nenásytnú túžbu za korytami. Udatný bojovník za princípy nepýta peniaze – tuná však boli výsluhy vo väčšine ešte dôležitejšou pohnútkou ako politické ciele, pretože zďaleka nie všetci bojovali za „myšlienky“ bratstva a pokroku. Tu sa musím priznať k jednej, dnes sa mi to zdá, že až neuveriteľnej naivite. Prvé týždne po novembri '89 som si naozaj myslel, že jedna z vecí, ktorá sa zruší medzi prvými, budú „partizánske“ dôchodky, keďže išli z našich daní za nastolovanie komunizmu, ktorý sme práve s veľkou slávou „odstránili“. Navyše keď je verejným tajomstvom, že veľké množstvo tých poberateľov dôchodkov bolo v „povstaní“ tak akurát 32. augusta. Nuž áno, lenže to by musela byť ozaj protikomunistická revolúcia a nie inscenovaný podvod. A tak si zvykáme. Škandálne na súčasnej situácii nie je len to, že dostane vyznamenanie niekto, kto strieľal ľudí na hraniciach. Možno ešte väčší škandál je to, že vyznamenania za účasť na partizánskych zločinoch sa už za škandál ani nepovažujú.

10. A možno majú aj čisté svedomie – veď keď si porovnajú svoje zločiny s tými, čo robili ich veľké vzory v Sovietskom zväze, tak im to rádovo vychádza ako nula.

11. Poďme však naspäť k našej morfológii lží. Konkrétne k jednému slovíčku z našej slávnej skratky, k slovu „národné“. Pretože zo všetkých troch toto je najviac lživé. No nielen to, vyzerá to dokonca tak, že jeho používaním aj prekračujeme zákon. Nejdem sa púšťať do historických exkurzov, stačí vedieť, koľko nemeckých vojakov bolo nasadených na potlačenie tejto rebélie. Zo začiatku to bolo 20 000 vojakov Wehrmachtu, koncom októbra to bolo asi 34 000 nemeckých vojakov. Ak v tejto súvislosti použije niekto slovo „národné“, priamo či nepriamo tvrdí, že to povstal celý národ, alebo aspoň jeho podstatná časť. Len si predstavme: zhruba trojmiliónový národ sa dal do boja, vojaci, partizáni, železničiari, obyvatelia ich podporujú, všetko na vlastnom lesnatom a členitom území, ktoré dobre poznajú, k dispozícii majú všetky zdroje, siete, takisto všetky zbrane, lietadlá, dokonca guvernér Národnej banky Imrich Karvaš zaobstaral aj peniaze – a príde skupinka vojakov, ani nie ktovieako motivovaná, pretože väčšina z nich určite silne tuší, že vojnu už prehrali, a za šesť týždňov toto „národné“ povstanie potlačí. Z toho mi vychádzajú len dve logicky možné vysvetlenia: buď tí vojaci boli „nadľudia“, ako tvrdila gobbelsovská propaganda, alebo národ, ktorý „povstal“, bol nejaký neschopný národ polodebilov. Takže každý, kto používa prívlastok „národné“ pre toto povstanie, buď propaguje nacizmus a jemu podobné hnutia, alebo naopak, dopúšťa sa urážky rasy, národa a presvedčenia. Na oboje máme u nás paragrafy.

12. Malá kontrolná podotázka: Koľko miliónov obyvateľov malo v roku 1939 Fínsko?

13. Dôležitá faktická poznámka: pri posudzovaní šancí ubrániť sa agresorovi vojenský odborníci tvrdia, že úspešná obrana je rámcovo možná ešte pri trojnásobnej prevahe agresora – v prípade klasickej vojny. V prípade partizánskej vojny šance stúpajú a tu už platí odhad, že dá sa ubrániť aj pätnásobnej prevahe.

14. A potom tu máme lož takrečeno neviditeľnú. Lož toľkokrát opakovanú, že pre svoju nenápadnosť – v porovnaní s inými lžami – si ju len málokto všimne. Myslím tým slávny „demokratický“ blok, ktorý šiel do pov-

stania spoločne s komunistami. Najmä v poslednom čase, keď „newspek-ak“ súčasnej vládnej garnitúry nechce z taktických dôvodov používať termín komunista, stále častejšie čítame o udatných „demokratických“ bojovníkoch za slobodu. Určite by mi bolo večnou záhadou, prečo tak radi používajú termín „demokracia“, nebyť toho, že už som medzitým zažil aj „ľudovú demokraciu“, aj „NDR“... Táto miniatúrna skupinka samozvancov nereprezentovala ani len slovenskú evanjelickú menšinu, iba tú jej časť, ktorá Masarykovi a Benešovi pomáhala pri kolonizácii Slovenska a za to si vyslúžila výnosné funkcie. (Prečítajte si napr. vynikajúci a mimoriadne výstižný román o povstaní od evanjelického kňaza Petra Klasa „Satan proti Bohu“.) Po Stalingrade aj títo naši „demokrati“ pochopili, že nastáva čas znovu sa prihlásiť o bývalé prebendy. Túžba za korytami bola taká veľká, že pre nich nebol najmenší problém ísť do spolku s komunistami. Pripomínam, že v tom čase už nikto na Slovensku nemohol povedať, že nevie, čo je komunizmus a jeho zločiny. No naši „demokrati“ nielenže s nimi išli do jednej partie, ale sa aj aktívne podieľali na ich zločinoch. A to ani nehovorím o „demokratickom“ odstavení slovenskej katolíckej väčšiny. Ak teraz bedákajú, ako sa im komunisti odvdáčili, netreba ich ľutovať. Naopak, človek môže mať aspoň raz za dlhý čas pocit zadosťučinenia, že aspoň v tomto prípade prišla odplata za ich zločiny pomerne zavčasu. Ani Česi ich už totiž nepotrebovali, lebo im bolo jasné, že nastupujúce komunistické kádre, po malom pretriedení, im budú slúžiť ešte lepšie. Ak chápeme slovo „demokracia“ v jeho zaužívanom význame, potom musíme povedať, že Saddám Husajn bol oveľa väčší demokrat ako taký Lettrich, Ursíny či Josko, pretože reprezentoval podstatne väčšie percento obyvateľov svojho štátu ako títo samozvanci.

15. Ďalej tu máme lož zamlčievania. Ešte som nikde doteraz nečítal nie že historickú prácu, ale ani len malý článok o tom, koho nám to v tých časoch poslal na pomoc veľký generalissimus Stalin. Nielen najväčší jazykovedec, ale určite aj najväčší demokrat pod slnkom. Ktože to vlastne boli tí odvážni molodci, komisári pokroku, ktorí sem prišli šíriť Stalinovu ľudovú demokraciu? Pod presilou faktov a po oslabení cenzúry už ani naši „demokratickí“ publicisti nemôžu veľmi popierať, že v 20. a 30. rokoch sa v ZSSR páchali beštiálne zverstvá. A ich nositeľmi boli komisári a vojenský velitelia – presne tí, ktorí prišli začiatkom 40. rokov na Slovensko, aj s ich neoceniteľnými skúsenosťami z občianskej vojny. Na ilustráciu uvediem niekoľko spomienok na to, ako sa za pomoci vojenských komisárov kalila oceľ z knihy Viktora Suvorova „Očista“. „Vo Voroneži boli mučenie

civili aj zajatci vsadení do sudov, pobitých zvnútra oceľovými klincami, a sudy sa kotúľali po zemi. Na čelo im vypaľovali päťcípú hviezdu. Duchovným na hlavu narážali korunu z ostnatých drôtov. V Caricyne a v Kamyšine ľuďom pílou rezali kosti. V Poltave a v Kremenčuku boli všetci kňazi narazení na koly. V Odese boli mučení hlavne dôstojníci. Reťazami ich pripúťali k doskám a pomaly zasúvali do ohniska lodných kotlov. Iných trhali na kusy morskými navijakmi.“ A tak ďalej, už len samotné odpisovanie mi robí problémy. Najzaujímavejšie na tom je, že len čo prekročili slovenské hranice, udial sa zázrak a z patologických boľševických sadistov sa stali „hrdinskí nositelia slobody“, po ktorých treba pomenovať ulice, námestia či aspoň ich ospievať v literatúre pre pamäť vďačných Slovákov. To len výnimočne ujde občas nejaké prerieknutie, ako napr. v zborníku „Iní o kapitánovi Jánovi Nálepкови“, ktorý vydala Polygrafia v Spišskej Novej Vsi v roku 2002(!), kde sa súdruh K. P. Petrušenko chváli svojou aktívnou účasťou pri likvidácii „nepriateľov strany a štátu“ – kulakov. Ako už len taká „likvidácia“ v stalinskom Rusku vyzerala? Napriek tomu si myslím, že tieto skutočnosti našich partizánov nijako neospravedlňujú, ani to, že veľa tých zločinov sovietski komisári priamo iniciovali, ako napr. slávny Leonid Nikolajevič Slavkin vyvraždenie Skleného.

16. Pri tejto téme ešte zostanem, aj keď trochu ináč. Z nadhľadu rokov sa dá pokojne povedať, že jediní, ktorým „povstanie“ vyšlo presne tak ako chceli, boli práve títo sovietski partizáni. Naším poberateľom partizánskych dôchodkov patrí iba strieborná medaila. Treba si uvedomiť, že ich príchod na Slovensko nebol nijako náhodný, to nebolo zabľúdenie kvôli pokazenému kompasu v zápale boja. Celé sa to udialo na základe dobre premysleného rozhodnutia politbyra ÚV Komunistickej strany Ukrajiny. Netreba zabúdať na to, že bohaté skúsenosti mali nielen z občianskej vojny, ale už aj z práve prebiehajúcej vojny s Nemeckom. Dobré vieme, čo sa na začiatku vojny dialo – národy Sovietskeho zväzu víťali hitlerovcov ako osloboditeľov spod boľševického jarma. No Stalin poslal záškodnícke skupiny do tyla nepriateľa a Nemci pri svojej povýšenosti a zaslepenosti začali robiť presne to, čo chcel Stalin. Po partizánskych provokáciách prichádzala pravidelne brutálna odplata. Ako povedal nemecký generál Guderian: „Hitler sa rozhodol zhromaždiť všetkých Rusov pod Stalinovým práporom.“ Myslím si, že to bol hlavný dôvod, prečo Stalin poslal svojich hrdlorezov aj na Slovensko. Vyvolať nacistický teror, na ktorý sa bude spomínať, pretože do ich príchodu tu **žiadny nebol a ani sa nechystal**, a takto uľahčiť sovietskú obsadenú územie. Ináč povedané – podvo-

dom vyrábané „priateľstvo“ pomocou stoviek či tisícov mŕtvych. Veď čo už po pár mŕtvych Slovákoch, keď vlastných pobil milióny. Hlavné je predsa víťazstvo celosvetovej revolúcie. Z tohto uhla pohľadu začína byť odrazu celkom logické, prečo Sovieti vedome sabotovali plán generála Čatloša na protinemecké vystúpenie Slovenskej armády, ktoré mohlo nielen Slovensku zachrániť nevinné životy a miliardové hodnoty, ale aj životy tisícov červenoarmejcov. Stačí si spomenúť na boje pri Dukle. Nuž, pre fanatických budovateľov svetlých zajtrajškov, ktorí sa priam brodili v krvi, je pár tisícov či desaťtisícov mŕtvych ozaj na smiech. Oni predsa majú „vyššie“ ciele. Nezabúdajme, že hoci komunisti nikdy nemali ani zdravý rozum, ani morálku, v taktike politického boja vždy vynikali. Od samého začiatku až dodnes.

17. Lož hrdinstva. Toto je pomerne nepríjemná kapitola, pretože pár horúcich hláv, čo išlo do povstania, mohlo mať aj čestné úmysly a nechcel by som im ublížiť. A určite boli aj hrdinské kúsky, ale ťažko ich chváliť, tak ako nechválime za hrdinské kúsky ani Hitlerových vojakov, lebo tiež bojovali na strane zločinu. Naši ľudia si nevyberali ani Hitlera, ani Stalina, ale museli nejako prežiť. Vzhľadom na situáciu si dokonca myslím, že okrem nepriateľských úmyslov, ktoré boli známe len úzkemu okruhu zasvätených, celá tragická lavína bola po spustení živená viac pudom sebazáchovy ako naivným bojom za „pokrok“, či vidinou budúcich korýt. No robiť z tejto zmesi pudu sebazáchovy a chytráctva nejaké hrdinstvo je veľmi nechutná lož, ktorou sa kriví celý obraz, až sa z neho nakoniec vytratí aj tých zopár prirodzených ľudských skutkov. Na hrdinský boj proti „klérofašizmu“ tu bol predsa pre udatných demokratických bojovníkov priestor už od roku 1939 a nie až odvtedy, keď Červená armáda stála pri Medzilaborciach.

No nielen pud sebazáchovy či špekulantstvo, ale aj vyslovene trestuhodný, ničím neospravedlniteľný hazard sa nám tu predkladá ako „hrdinstvo“. Práve kvôli týmto demagógom jeden detail predsa len uvediem. Najlepšie na príklade osady Mladoňov. (Podrobnejšie pozri článok Karola Janasa v Historickom zborníku 14 č. 2/2004.) Partizáni 29. októbra 1944 prekvapivo prepadli Nemcov, no tí ich zahnali na útek a následne na to ako odvetu postrieľali v osade sedemnást nevinných ľudí. Už od roku 1945 čítame, ako udatní partizáni s nasadením života povstali za lepší život nášho ľudu. Tak potom kedy mali zasiahnuť, ak nie vtedy, keď nacisti tento nimi milovaný ľud práve vraždili? Ale nikde som sa nedočítal, že by boli zasiahli a riskovali svoje životy, čo len pri jednej jedinej exekúcii ne-

vinných obyvateľov. A tých ľudí vraždili výlučne kvôli ich výčinom. Skúste si to plasticky predstaviť. Nemusíte mať nijakú bujnú fantáziu, stačí len poskladať do jedného obrázka to, čo nám tu komunistická propaganda dlhé roky sama vymalovávala. Prebieha „národné“ povstanie, hory sú plné hrdinov – a dolu v dedine si Nemci nerušene vyberajú a popraviajú, koho chcú. Mužov, ženy, deti... No naši partizáni naďalej udatne zotrávajú na svojich pozíciách. Dolu zídu až vtedy, keď sa bude treba prihlásiť o funkcie a o dôchodky.

18. „Možno spočíva významnosť tohto veku v uzamknutosti dimenzie sviatočnosti. Možno je to tým jediným nešťastím.“

Martin Heidegger

Nuž, komunisti nám tu porobili aj horšie veci ako tie, že nám znechutili sviatky. Pristavím sa však aj pri lži sviatku a osláv, hoci viac prakticky ako filozoficky. Paradoxne, tento odsek bude skôr o pravde ako o lži. Predovšetkým sa treba spýtať, čo vlastne 29. augusta oslavuje taký bežný občan bez vyhranených politických názorov. Pomáhala toto „povstanie“ nastoliť demokraciu? Zachránilo štát pred pustošením frontu? Chránilo občanov pred nemeckým terorom? Zachránilo Židov pred deportáciami? Najsmutnejšie je, že na **všetky** tieto otázky sa dá odpovedať výlučne: PRESNE NAOPAK! Tak čo vlastne oslavujeme? Chýbajú nám už úplne všetky základy logického myslenia a morálky? Myslím si, že až také zlé to nebude. To, čo ozaj oslavujeme, je fakt, že naši drahí súdruhovia komunisti sú stále pri moci a vyžadujú to. Ako som už spomínal v bode 1. Veď len si spomeňte, koľkože to bolo významných sviatkov a výročí! A v rámci inscenácie sa museli takmer všetkých vzdáť! Od „oslobodenia“ cez Leninove narodeniny až po VOSR. A pritom sú stále pri moci! O tempora, o mores! Aj Prvé máje bývali trošku iné, to musíte uznať. A tak si ponechali aspoň jeden sviatok a do jeho osláv sa vrhli s celou svojou pokrokovou energiou. Najmä okrúhle, 60-te výročie bolo priam orgiami „bratstva, pokroku a mieru“. A priam galaprehliadkou všetkých lží, o ktorých píšem v tejto úvahe. Najmä súdruhovia z KDĽ si s chuťou zarečnili, ako napríklad Pavol Hrušovský, ktorý sa vytešoval, ako sa „SNP postavilo na stranu slobody a ľudskosti“. Takže keď takého katolíckeho kňaza Antona Šaláta (spolu s inými) partizáni umučili na smrť, či ďalšieho farára Rudolfa Schedu zaživa sťahovali z kože, podľa KDĽ to bol zrejme vrchol kresťanského a demokratického humanizmu. Svojím spôsobom ani veľmi neklať. „SNP“ je aj ich veľký sviatok. To, že aj vďaka povstaniu čechoslova-

kistická menšina opäť ovládla Slovensko, musí dodnes naplňať radosťou celé vedenie KDĽ. Veď to len plnili ich program postupného zániku Slovenska.

Paradoxne, pri samotných oslavách sa ešte pravdivejšie prejavovali sami bývalí partizáni. Vo svojej jednoduchosti nepochopili, že ich dorast už je vybijanejší, a aj keď to tak nevyzerá, reční výlučne v ich záujme. A tak keď sa ozvali hlasy rečníkov, ako napr. Dzurindov, že komunisti si povstanie neprávom privlastňovali, ozval sa spontánny piskot. Samotní účastníci povstania vari už len vedeli, ako to bolo. Takisto keď soudruh Standa Gross zahral na čechoslovácku strunu a nazval ich „spoluobčania“, prepukli v nadšený jasot. Áno, toto bola pravá tvár „povstania“: komunizmus a český nacionalizmus. A účastníkom osláv v Banskej Bystrici to museli pripomenúť samotní partizáni.

19. Ďalšou lžou, ktorú nám tu pravidelne predkladajú, že vďaka „SNP“ sme sa dostali na stranu „vítazov“ (!), sa ani nejdem zaoberať, iba si s Edmondom Burkem povzdychnem:

„Nad určitými hlúposťami zostáva rozum stáť a mlknú všetky argumenty; už sa ani nedajú zosmiešniť a nevyvolávajú nič, iba znechutenie.“

20. A keď som už pri Britoch, ešte jeden citát:

„Politická lož sa nikdy nestane historickou pravdou, tak ako sa olovo po nijakom čase nezmení na zlato.“

Winston Churchill

21. No aby sme si oddýchli od týchto nevoňavých mlák lží, ktoré sa štyridsať rokov nesmeli vysušovať, až sa zliali do jedného veľkého páchnuceho močiara, ktorý sa už ďalších 16 rokov nevysušuje, trochu odbočím ku klebetám. K tomu ľudskému, príliš ľudskému. V čase, keď prebiehalo „SNP“, aj do našej dediny prišlo gestapo. Pátrať, či tam nie sú nejakí partizáni a komunisti. Nuž, nejakí komunisti u nás boli, no bolo to len zopár chudákov, ktorých si nikto nevšimol. Gestapáci prišli za mojím otcom, pretože bol predseda miestnej odbočky HŠĽS, a vypytovali sa. Otec, aj keď si bol vedomý rizika, čo sa môže stať, keby ho odhalili, povedal, že toto je taká slušná dedina, že u nás nie sú ani partizáni, ani komunisti. Ako mi neskôr povedal, poslať niekoho na smrť len za to, že je hlupák, bolo preňho neprijateľné. (A množstvo celosvetovej hlúposti by tým nezmenšil ani o milióntinu promile, tak načo.) No naša „avantgarda pokroku“ mala iné spôsoby. Hneď ako prešiel front, otec aj s celou rodinou sa ešte stihol

zachrániť útekem a dlhým skrývaním na západnom Slovensku. No jeho švagra (môjho uja) a ďalších obyvateľov tejto východoslovenskej dediny táto svoloč ihneď aktívne poudávala agentom NKVD ako nespoľahlivých a pekne poputovali na pár rokov do sovietskych gulagov... A to práve môj ujo raz našiel v obchode stranícku legitimáciu istého súdruha, ktorý ju zrejme nosil ako relikviu stále so sebou, a zaniesol mu ju domov, nech to dobre ukryje, aj s výčitkou, že či je sprostý, veď ho môžu aj zastreliť... Tu máme porovnanie medzi „ľudáckou“ a „ľudovou“ demokraciou ako na dlani.

22. Táto kapitolka bude skôr o záhade a nedorozumení ako o lži. Dlhé roky som hútal nad tým, prečo sa tzv. SNP tak zastáva aj väčšina slovenských židovských intelektuálov. Nijako mi to nešlo do hlavy, veď práve vďaka povstaniu Nemci mohli obnoviť židovské transporty, čo predsa znamenalo zhruba 13 000 Židov odvezených do táborov smrti. Jediná funkčná ješiva v štátoch, na ktoré nacisti mali dosah, bola v Nitre (!) a zanikla až v roku 1944 práve v súvislosti s augustovými udalosťami. Navyše jediní, čo u nás priami vraždili Židov, boli práve partizáni – na Ošmeku, pri Ladcoch... Aj po tzv. „oslobodení“ partizáni organizovali protižidovské pogromy, najväčší počas partizánskeho zjazdu, ktorý bol 2. – 4. augusta 1946 v Bratislave.

Všetelijako som sa trápil a vymýšľal aj tie najnemožnejšie kombinácie – od nepochopiteľných mystických afektov v hĺbinách židovskej duše na spôsob Dostojevského až po šarlatánske freudovské konštrukcie o nejakom zdedenom vnútornom masochizme. No keď som ani s jednou nebol spokojný, začal som z druhého, praktického konca. Z toho obyčajného, ľudského. A odrazu sa mi začali črtať kontúry odpovede. Tiež obyčajnej a praktickej. Keď som si spomenul, kde a ako som vyrastal, uvedomil som si, že aj oni mali so mnou spoločný svet. V tejto súvislosti je z toho mora vplyvov relevantný český nacionalizmus. Tvrdý a každodenný. A Židia mu ľahko mohli podľahnúť, veď ako sa sami netaja, byť v „konsenze“ s politicky silnejším im velí ich tisícročiami overený pud sebazáchovy. Kým Alexander Mach ešte hovorí o Židoch ako o maďarizátorskom živle – stačí si spomenúť na demonštrácie bratislavských Židov v roku 1938 (!) za pripojenie Bratislavy k Maďarsku – po roku 1945 sa jednoznačne priklonili na českú stranu. Napríklad ešte 14 rokov po vyhlásení slovenskej samostatnosti funguje na Slovensku organizácia s názvom „Československá únia židovskej mládeže“, čo nie je nijaká dobrá vizitka pre našich židovských spoluobčanov. Z toho všetkého pomerne jednoducho vychádza,

prečo ten prakticky jednohlasný súhlas so „SNP“. Dá sa to povedať aj tak, že český nacionalizmus ich jednoducho strávil. Dokonca u mnohých mám dojem, že je ešte väčší ako ich židovská identita. (Aj o často spomínanom vzťahu židovskí intelektuáli a komunizmus by sa toho dalo dosť popísať, no pre potreby tohto článku je to zbytočne rozsiahla téma.)

V Európe už sme zvyknutí na to, že každému národu sa pripisujú nejaké zovšeobecňujúce vlastnosti. Raz lepšie, raz horšie. Veľmi dobre a stručne to popísal Ernesto Sábato: „Harmonický Grék je vynálezom osemnásteho storočia a zároveň súčasťou arzenálu klišé, ku ktorým ďalej patrí britská flegmatickosť a francúzska umiernenosť.“ Aj o Židoch sa traduje kopa klišé. Na jednom z nich aj sami nenápadne pracujú – myslím teraz na klišé o národe knihy a o nadpriemernej židovskej inteligencii. Veď prečo nie. No to ich podľahnutie českému nacionalizmu o nej veľmi nesvedčí. Možno platí aj ďalšia Sábatova veta: „Každý sa dovoľáva toho, čo nemá, a pokiaľ sa Sokrates dovoľáva Rozumu, robí tak preto, že ho potrebuje na obranu pred obávanými silami svojho nevedomia.“ Hoci sa pohybujeme skôr na úrovni literárskych prekáračiek, jedna vec je predsa len vážnejšia. Morálny zástoj každého intelektuála. Ten je oveľa dôležitejší než akákoľvek intelektuálna bravúra, pokiaľ nechce byť iba drobným služobníkom nejakého –izmu. A tu sa nijako nemôžem vyhnúť zdôrazneniu, že tým skutočným cieľom celého čechoslovakizmu, s ktorým sa netajil nijaký český politik od Masaryka po Beneša, bola úmyselná asimilácia Slovákov a doplnenie si svojho biologického potenciálu. Dá sa to nazvať aj jedným slovom. Tým slovom je GENOCÍDA. Slovo, na ktoré by práve židovskí intelektuáli mali byť osobitne citliví.

23. Raz za čas sa ozvú zmierlivé hlasy ľudí, ktorých si vážim, (napr. Štefan Polakovič či Eva Kristínová), že by už bolo načas podať si rozvadené ruky. Aj ja si myslím, že je potrebné vedieť prijať iný názor a taktiež ukázať, že kultivovaný Slovákov vie odpúšťať aj svojmu nepriateľovi. No, žiaľ, nie pri súčasnom stave vecí. Nedá sa totiž podávať ruka ponad nezakryté hroby s rozkladajúcimi sa mŕtvolami, okolo ktorých sa dokonca pravidelne usporadúvajú oslavné tance. Už mi chýbajú len hlavy nepriateľov nabodnuté na kopiji. Tie mŕtvolky treba najsamprv dôstojne pochovať a skončiť s oficiálnym štátnym oslavovaním. Pretože štát, to sme my všetci. To ako prvé. Pretože ani nie tak povstanie – to bola skôr bežná ľudská slabosť vo víre udalostí, ktoré, tak ako v antickej tragédii, boli vysoko nad naše sily – ale hlavne jeho oslavy sú hanbou Slovenska. Navyše, ako to výstižne formuloval historik Ján Bobák, deštruujú historické a štátne pove-

domie spoločnosti. To by si už konečne mohol uvedomiť aj prezident Gašparovič, ktorý o sebe tvrdí, že je vlastenec a pritom oslavuje to najzákernejšie protislovenské vystúpenie.

A potom – treba sa ospravedlniť. Nielen pozostalým po tisíckach povraždených, ale aj tým, ktorých tu účastníci povstania pomáhali prenasledovať komunistom – teda celému národu. Veď aj v povstaní sa našli naivní dobráci, ktorí si mysleli, že idú bojovať proti nacizmu. Tým by predsa nemalo byť problémom povedať – áno, mýlili sme sa, pochybili sme, veď aj my sme len slabí ľudia či chudáci, čo zacítili šancu a nepredvídali sme, ako to dopadne – odpusťte... Nakoniec, nech si to sformulujú, ako chcú, ide o podstatu. Oni sami nech si z príležitosti tzv. SNP robia hoci aj koncerty, posedenia, nech si zaspomínajú na pre nich určite vzrušujúce chvíle, len nás ostatných – väčšinu národa, ktorá s povstaním nechcela mať nikdy nič spoločné, naopak, iba naň strašne doplatila – nás nech z toho láskavo vynechajú. Vtedy budem medzi prvými, čo podá ruku ponad upravené hroby. Podávať však ruku spupnému zločincovi je len ďalší zločin, pretože pomáha bujniť zlu. Možno je to naivné, čakať od zbožševizovaných veteránov taký morálny a rozumný nadhľad. No tí vzdelanejší medzi nimi by mohli vidieť aspoň pragmatické výhody z toho, že nebudeme národ nepriateľov, ale len protivníkov. Staviť na to, že práve u nás bude lož vládnuť večne, nie je nijakým mimoriadnym vysvedčením ani pre rozum, ani pre morálku.

24. Keď v novembri 1989 aspoň nominálne padol komunizmus, napriek tomu, že všetky strany sa zakladali za českého eštabáckeho dozoru, veľký „rozum“ národa vycítil chvíľku bezvládia a z prázdnej zeme, z ničoho, sa „vzdulo“ HZDS a zákonite prišlo k osamostatneniu Slovenska. Český eštabácko-nacionalistický slovník na túto udalosť dodnes zanovito používa termín „rozdelenie“, presne tak, ako nástup červeného teroru nazýva „oslobodenie“. Obidve slová sú z jednej kuchyne. Nemyslím si, že ešte by sme mohli prísť o samostatnosť. No aj tú treba naplniť dôstojným obsahom, a najmä pravdivým. A treba si sebazáchovne uvedomiť, že vláda lži je vždy nebezpečná. Jej najväčším baranidlom je práve oslava „SNP“. Keď však táto lož, ktorá je momentálne u nás vševládna, bude ešte dlho vládnuť, bojím sa, že prehajdákame možno ten najväčší výdobytok, ktorý sme si za čias reálneho socializmu vykultivovali. Myslím tým to, ako sme vzdorovali presile zla, tak obyčajne, ľudsky, ako sme boli solidárni a túžba za majetkom mala takmer záporné znamienko – veď dobre platené miesta tu boli len pre komunistov, ktorými sme pohrdali. Jednoducho, aj

počas červeného teroru sme žili svoj život najlepšie, ako sa dalo, na ich lži sme odpovedali pravdou svojho života. Nikto nepovažoval svoj život za premrhaný len zato, že nebol súčasťou vládnucej nomenklatúry alebo milionárom. V súčasnej situácii je veľmi nebezpečné to, že veľa prostých ľudí si myslí, že s terorom padla aj boľševická lož, čo je fatálny omyl. Naopak – o čo slabší je teror, o to väčšia musí byť lož. A masmédiá, ktoré ovláda luza aj so svojimi komediantmi, by chceli postupne spraviť luzu z celého národa. Už z pudu sebazáchovy nesmieme zabudnúť aspoň na jednu praktickú vec – keďže HZDS (aj vďaka vlastným obrovským chybám) sa im prakticky podarilo rozložiť, dnes tu nemáme nijakú politickú stranu, ktorá by zastrešovala záujmy veľkej väčšiny kresťanského slovenského národa. Čo je síce pre nás katastrofálna vizitka – ale keď si to uvedomujeme, je to aj konštatovanie nádeje. Slovensko nie je zaslúbená zem Kominterny.

25. Stredovekí nominalistickí filozofi, ktorí pravdu hľadali určite poctivejšie ako dnešní ideológovia, nazývali všeobecné pojmy „flatum vocis“ – prázdny zvuk. No nikdy nebolo použitie tohto termínu priliehavejšie ako dnes, najmä ak ho aplikujeme na pojmy ako pravda, spravodlivosť, hrdinstvo, česť, poctivosť, logika... Navyše, pre všetky tieto slová a pojmy bol vykopaný jeden spoločný masový hrob, ktorý sa nazýva „Oslava SNP“. A netreba ani guľky do tyla. Pohodlne na to stačia články v novinách a televízia.

(II. ÷ VIII. 2006)

bonus materiál

Pri písaní predošlých statí som občas niektoré veci vyradil, aby zbytočne nezaťažovali už aj tak dosť rozsiahly a zložitý text. Niektoré riadky zase vznikli neskôr, no patria k téme. Pripájam ich teraz, tak ako sa k filmom predávaným na DVD pridávajú všelijaké „extras“.

bonus na všedný deň

1. Nielen, že je Slovensko dokatované bolševickými pamätníkmi, dnešná situácia opäť pripomína jeden vtip, ktorý sme si rozprávali v „oných“ časoch – ako masa ľudí trčí v hnojovke až po spodnú peru a keď pár mladíkov začne gestikulovať a vykrikovať, že chce slobodu, ostatní na nich zasipia: „Nečerte hladinu!“ Doba pokročila, a okrem tých opatrných tu máme aj chytrákov, ktorí nám vysvetľujú, že ak zakloníme hlavu dozadu, budeme pozerat' na hviezdy a riešiť celosvetové problémy – od Kosova po Kubu, tú hnojovku budeme mať ďalej od nosa. A ešte sú na seba pyšní, aký majú rozhľad. Nuž, slovenský sedliak vždy vedel, že najsamprv musí mať poriadok na svojom dvore a pri vyhadzovaní hnoja nikdy nemal problém pozrieť sa aj na suseda, aj na oblohu, odkiaľ bude fúkať vietor, a podľa toho sa zariadiť. A keď má porobené, pomôcť aj susedovi. No niekomu tu veľmi záleží na tom, aby sme ten hnoj spod seba predsa len raz nezačali vyhadzovať. A najmä, aby sme na to nemali nástroj.

2. Zákaz Slovenskej pospolitosti samotný generálny prokurátor odôvodnil tým, že vraj má vo svojom programe „protizákonné“ a „protiústavné“ veci. Nuž, týmto vyzývam nášho prokurátora, ak si ctí spravodlivosť a princíp rovnakej šance, aby s momentálnou účinnosťou zastavil činnosť všetkým politickým stranám na Slovensku. Pred voľbami som si poprečítaval množstvo programov strán a každá jedna (!) v nich navrhovala zmeny súčasných zákonov, niektorá aj ústavných. Takže podľa dikcie generálnej prokuratúry aj ich agitácia bola protizákonná a protiústavná. Doslova proti jestvujúcim zákonom. Ak by sa prokuratúra riadila spravodlivosťou, potom by tu mohla byť povolená nanajvyššia strana, akú voľakedy zakladal český humorista Hašek: „Strana mierneho pokroku v medziach zákona“.

Ale prejdime od grotesky k smutnej súčasnosti – našim pokrokovým demokratom môžete predložiť argumenty aké len chcete, môžete ich doložiť hoci aj matematicky, pri súčasnej nadvláde ľži je to pre vás iba priťažujúca okolnosť. Takisto ako skutočnosť, že korporatívny štát, ktorý naočko najviac vytykali Slovenskej pospolitosti, doporučoval aj pápež Pius XI. v sociálnej encyklike „Quadragesimo anno“ v roku 1931. Nota bene, na tzv. kresťanskom Slovensku sú katolícke názory „protiústavné“. Nehovoriac o tom, že aj taký Solženicyn by si to mal dobre rozmyslieť, ak by náhodou raz chcel navštíviť Slovensko. So svojim opovrhovaním straníckou politikou a príklonom k skupinám, vytvoreným na princípe ekonomickom, družstevnom, územnom, vzdelávacom, profesionálnom či priemyslovom by ho u nás možno neminulo ani väzenie. Nepochybne by mu mimoriadne priťažilo aj to, že je vyhlásený antikomunista.

3. Tak ako pri začiatkoch ČSR stála lož o Slovensku ako o zaostalej časti Uhorska (pričom opak bol pravdou), aj v súčasnosti to masmediálne prezentovanie pár vhodných ľudí je lož z podobného súdka – možno aj nechcene vytvoríť dojem, že tu máme ešte menej inteligencie ako koncom XIX. storočia. V časopise z liahne KDĽ, kde patologicky oslavujú T.G. Masaryka, ktorý sa voči Slovákom prevínil ťažkými zločinmi, sa o našich emigrantoch z pera typického slúžneho dočítame: „Česi sa mohli oprieť o intelektuálnu elitu, o vynikajúcu exilovú tlač, o ľudí s menom na Západe. Pravdupovediac, my sme takéto osobnosti nemali.“ (Jozef Špetko, .týžden 51-52/2006.) Nuž, slovenskí emigranti, od Hronského po Hrabovcovú (nebudem vyrátavať) majú smolu – keďže neboli ani ľavičiar, ani českí nacionalisti, samozrejme, že nemôžu byť ani osobnosti.

Veru, kam sa hrabú Maďari aj so svojim prostoduchým, takmer sedliackym nacionalizmom. Nakoniec, aj za čias najtuhšej maďarizácie koncom XIX. storočia tu vždy boli nejaké slovenské noviny. Začiatkom XXI. storočia tu nemáme žiadne slovenské noviny. Naopak, celý národ je vystavený pokračujúcej českej nacionalistickej propagande, presne ako za čias tzv. federácie. No keďže všetky relevantné fakty hovoria o tom, že obnovenie Československa je absolútne nereálne, je to len zbytočné a miestami zlomyseľné vnášanie choroby do organizmu, ešte zďaleka nezotaviteľnému po predošliých ranách. Malicherná pomsta chudobných duchom.

4. Pridám ešte jeden starší vtip. Na ten si vždy spomeniem pri duchaplých rečiach našich československých marxistických historikov, keď bez najmenšieho ohľadu na fakty a súvislosti fanaticky vylučujú možnosť, že-

by Beneš s Masarykom stáli za zavraždením Štefánika. Je o tom, ako paraháč chcel mať istotu, či mu zahýba manželka a najal si súkromného detektíva. Ten mu referuje:

„Včera sa vaša pani stretla s pánom Kováčikom a išli k nemu do bytu.“

„Nuž, možno sa chceli len nerušene porozprávať. Čo bolo ďalej?“

„Potom som cez okná videl, že išli do spálne.“

„No, podozrivé – a čo bolo ďalej?“

„Potom sa začali vyzliekať...“

„Podozrivé, podozrivé – a ďalej?“

„Ďalej som nevidel, lebo zhasli svetlo.“

„Dočerta, stále tá trápna neistota!“

5. Tie najviditeľnejšie skutky KDĽ, tie, ktoré sa nijako nedajú skryť, ich protinárodné a antisociálne politické kroky, v úplnom protiklade k tomu, ako sú definované aj v pápežských encyklikách, sú vlastne hriechy. Možno u radových členov sú to len všedné hriechy („porušenie morálneho zákona vo vážnej veci, ale bez plného poznania a úplného súhlasu“), no u vedenia tu máme vari okrem hriechov proti Svätému duchu prakticky celý repertoár, ako ho uvádza František Vnuk v Príručnom slovníku kresťanstva. Od hriechu: „vedomé i dobrovoľné previnenie proti rozumu proti pravde a proti svedomiu“, cez hlavné hriechy ako je „hnev“ (nenávisť), až po hriechy „volajúce do neba“ („utláčanie vdôv a sirôt, zadržanie zaslúženej mzdy robotníkom“) Zaručene jediný hriech, o ktorý sa sami nepričinili, je dedičný hriech. Ten by však, v modifikovanom tvare, nenávisťou vynásobený donekonečna, chceli hodiť na krk tým, čo sa zaslúžili o oslobodenie Slovenska.

Ale nielen sociálne encykliky sú pre našu „kresťanskú“ stranu španiel-skou dedinou. Určite nič nepočuli ani o encyklike „Graves de communi“ Leva XIII, ktorý zakázal používanie termínu „kresťanský“ v politike. Nuž ale to by už vôbec nepasovalo do slávneho „novembrového“ scenára.

6. Relatívne najlepšie sa vedeniu KDĽ darí skrývať ich rozkladnú politiku na poli kresťanstva. Tuná nám stačí predložiť úryvok z rozhovoru kňaza Zdena Pupíka s kardinálom Jánom Chryzostomom Korcom, ktorý vznikol v októbri 2007 ako reakcia na zákerné a nenávisťné útoky Vladimíra Palka na kardinála.

(...) „O základnej zmluve SR so Svätou Stolicou sa začalo rokovať niekedy roku 1994. O tejto zmluve hovoril premiér Mečiar už pri svojej prvej návšteve vo Vatikáne so Svätým otcom Jánom Pavlom II. a kardinálom A.

Sodanom 17. októbra 1993. Rokovania sa potom začali. Premiér Mečiar o tom hovoril so Svätým otcom aj pri návšteve Ríma 20. – 22. apríla 1995 a potom pri návšteve Svätého otca na Slovensku 29. júna až 3. júla 1995. Na rokovanie o Základnej zmluve povzbudil KBS sám Ján Pavol II. svojím osobitným listom. Potom povzbudil KBS listom kardinál Sodano, a napokon prišiel na Slovensko osobne dnešný kardinál J.- L. Tauran, ktorému KBS sľúbila rokovania doviest' urýchlene ku koncu. Darilo sa to a „Základná zmluva“ bola takmer hotová. Bolo to však za Mečiarovej vlády, a opozícia vyvíjala tlak proti rokovaniam, aby táto vláda „nezabodovala“. Tak sa stalo, že sa rokovanie pod nátlakom vlastne zastavilo. Podrobnosti o tom radno zatiaľ ešte radšej vynechať. Vladimír Palko však o tom musí niečo vedieť. Po voľbách roku 1998 bol aj kardinál dvakrát pri podpise tzv. „Základnej zmluvy“ vo Vatikáne. No boli z nej už vyčlenené štyri vážne body, o ktorých mali byť uzatvorené osobitne tzv. „čiasťkové zmluvy“, medzi nimi aj zmluva o výhrade svedomia. Doteraz bola však uzatvorená len zmluva o vojenskom Ordinariáte a čosi o školstve. A tak zabezpečenie výhrady svedomia nijako neprekazil roku 2006 svojím stretnutím s novým premiérom Ficom nitriansky kardinál, ale ktosi iný, kto zapríčinil najprv odklad, potom vydrancovanie Základnej zmluvy o dohovorené štyri závažné body z malicherných politických a mocenských dôvodov. Vladimír Palko to veľmi dobre pozná, i keď by bol rád, aby sa na to navždy zabudlo. No historické fakty sú faktmi a dokumenty sú v archívoch.

Márne sa teraz V. Palko snaží zastierať, že pomáhal prekaziť najprv uzatvorenie „Základnej zmluvy“ aj s výhradou svedomia, a potom nechal otázku výhrady zaspáť takmer osemročnou nečinnosťou v tejto veci. Aký význam má jeho tvrdenie, že jeho vláda „mala aspoň potenciál za výhradu svedomia hlasovať“, keď podľa neho samého jedni „dali prednosť získaniu liberálnych hlasov vo voľbách“, a V. Palko takmer na konci druhého volebného obdobia pre získanie voličov odchodom z vlády „zbytočne obetoval a zbytočne sa pripravil o výhody vládnutia“, ako sám v článku napísal. Nebolo to vinou kardinála ani biskupov, že si na výhradu svedomia spomenul neskoro a vlak ušiel. A do druhého nastúpiť odmietol. To všetko boli jeho vedomé osobné rozhodnutia.“ (...)

7. Nietzsche niekde vraví, že je rád, ak si pamätá svoje mienky, nieto ešte ich dôvody. Takto nám nietzscheovsky brilantne povedal, že pri akomkoľvek vysvetľovaní treba odhadnúť tú správnu hranicu, za ktorú ísť už je neproduktívne. Pôvodne som chcel nechať bez akejkolvek poznámky aj dosť často použité slovo „Kominterna“, lebo pre pamätníkov má

v sebe množstvo zaujímavých konotácií – tak historických, ako aj filozofických a politických. No pri dlhodobom úpadku jazyka, ktorý je nahradzovaný ideologickými floskulami, nezaškodí, keď sa aspoň trochu rozhlíadneme po ideologickom poli, na ktorom vyrástlo. Masmédiám, presnejšie ich majiteľom, totiž enormne vyhovuje, ak sa poriadne nerozlišujú pojmy, aby mohli premiešavať ideologické heslá podľa potreby dňa a hlavne – zahmlievať. Stačí si pripomenúť narábanie s pojмами Soviet-sky zväz, Rusko, komunizmus.

Najklasickejším príkladom demagogického prekrúcania a zneužívania sú pojmy pravica a ľavica. Rozlišovať ich historicky, politicky a ekonomicky je zjavne nad schopnosti našich pokrokových intelektuálov. Celý život sa učili myslieť iba podľa hesiel, takže nejaké zázraky by sme veľmi očakávať nemali. A obsah hesiel vždy určovalo politbyro. Možno najviac pokleslo užívanie slova „pravica“. Heslo „pravé“ sa už u nás používa takmer výlučne v boľševickom zmysle ako: „jedine správne“. A nerobia to len politici. Len si skúste naťukať nejaké „pravé“ internetové stránky... K tomuto slovu sa však ešte raz nečakane vrátíme. Teraz mi ide o „ľavicu“, o to najzákladnejšie rozlíšenie. Kvôli stručnosti nebudem robiť historické exkurzy, tuná stačí rozdeliť významový komplex „ľavica“ na dve základné oblasti – ekonomickú a politickú. Tieto množiny sa navzájom podmieňujú a dopĺňajú oveľa menej, ako by nám to chceli nahovoriť ideológovia.

Ekonomické ľavicové princípy môžeme pre tento prípad stručne stožňiť so sociálnou solidaritou. Táto solidarita môže mať tisícovaké politicko – ekonomické formy. Komunizmus je len patologický pokus zavŕšiť túto solidaritu na základe chimérickej rovnosti ad absurdum a so samotnou ľavicovou ekonomikou nemá veľa spoločného. (Podobne ako na pravej strane spektra je globalizácia patologické zneužitie trhových princípov). No horšie je to s ideologickými prejavmi ľavičiarstva. Ich nositeľmi sú naši dôverne známi ľavicoví intelektuáli, pre ktorých práve sociálna agenda je tým najmenej podstatným prvkom ľavicovej tradície. Robotníci boli pre nich vždy iba figúrky do ich dokonalej revolučnej schémy, a keď sa nesprávajú vhodne oslobodene a pokrokovy, boli schopní použiť proti nim aj tanky. Tam končí celá ich ekonomická ľavicovosť – sociálna solidarita je pre nich len chytráctvo a taktika na ceste k utopickým projektom. Aj preto našu všeeurópsku „socialistickú internacionálu“ (nič vám to nepripomína?) nijako nezaujíma Ficova snaha o ekonomickú ľavicovú politiku. Pravdupovediac, skôr to vyzerá, že je na prekážku. Veď na Západe je už pár pekných rokov dobrým zvykom, že tzv. socialisti robia často ekonomicky pravicovejšiu politiku ako klasickí pravičiar. A hlavne, vždy idú

poruke veľkým koncernom a korporáciám, odkiaľ im zrejme prúdia peniažky. Tie totiž potrebujú na to, čo je pre nich podstatné: slobodomurárska agenda plochého osvietenstva, netolerantný ateizmus, multi-kulti-internacionalizmus či primitívne pokrokárstvo proti všetkým tradíciám. Donedávna to mali všetko pekne zhrnuté v pojme komunizmus. Toto marxistické učenie „praxe“ však samotná prax zosmiešnila a vyvrátila, takže zostali pri ňom už len tí najtupší. Tí šikovnejší si to opäť rozložili do vyššie spomenutých pojmov a zase sa nás pokúšajú oklamať. Teraz pre zmenu používajú dokonca viac slovo pravica ako ľavica. Kto by to povedal.

U nás si ľavicoví intelektuáli založili dokonca „konzervatívnu“(!) stranu. Samozrejme na typicky doktrinálnom základe, veď hlásanie poučiek vyčítaných z kníh je ich prirodzenosťou. Ibaže pribrali pár kníh, ktoré ešte nemali vo svojej knižnici, lebo doteraz neboli v móde. No nikde ani náznak žitej slovenskej konzervatívnej tradície, ktorá má mimoriadne bohatý rodokmeň. O tej oni nemajú ani tušenie, napriek tomu, že celý život proti nej bojovali a fanaticky bojujú dodnes.

Naši ľavičiarски inteligenti svojou ignoráciou minulosti a inžiniersky konštruovanou víziou budúcnosti už dávno predbehli myšlienky globalizácie. Ak v súčasnosti podporujú nadnárodné monopoly a rozkladajú moc národných vlád, bez ohľadu na potreby svojich spoluobčanov, robia len to, čo robili vždy. Ich bôžikmi aj naďalej zostávajú Hegel, Marx, Trockij či Sartre. Medzi ich nové hviezdy sa okrem niektorých heretických kňazov vyšvihol aj Alexandre Kojčve, ktorý len tak mimochodom celý život pracoval pre KGB. No a na absolútnom vrchole ich Olympu, v tých nejnepriesvitnejších a najdusnejších hmlách sa vznáša preslávená Frankfurtská škola, aj so svojou instantnou „kritickou metódou“. Docta ignorantia non plus ultra. A za touto intelektuálnou nepoctivosťou sa neoddeliteľne, ako chvost za hadom, ťahá povrchnosť, pokrytectvo, lož, klamstvo, podvod... Ešte raz si prečítajte, čo o nich povedal Eric Voegelin.

8. Tak ako ryba, nech je akokoľvek pohyblivá, nikdy nebude môcť tancovať valčík, pretože jej chýbajú končatiny a sluch, ani komunisti a ľavičiarci nikdy nebudú môcť zaviesť aspoň trochu vyhovujúcu demokraciu. Aj im na to chýbajú všetky základné predpoklady a inštinky. A je to jedno, či predtým viac inklinovali k ideologickému krídlu „objektívnej pravdy“ alebo k pragmatickému, kde sa viac ako hlava používali lakte a samopaly. Pre nich je demokracia, rovnako ako komunizmus, iba určitý ideologický konštrukt, podobne utopický a bez historického zakotvenia, kto-

rý treba buď ideálne naplniť alebo z neho ťažiť. Napríklad, použiť ho ako priestor pre svojvôľu na presadzovanie aj tých najobskúrnejších nápadov, bez akýchkoľvek styčných bodov s tradíciami či dokonca skutočnosťou. Demokracia ako rozvrh ľudskej prirodzenosti a zároveň obmedzenosti, s toleranciou k iným hodnotovým názorom, umiernenosťou, so súdnym kompromisom, skúsenosťou spätnej väzby, zodpovednosťou a úctou voči druhému – to je pre nich ako ten spomínaný valčík pre rybu. Na vlastnej koži sa presvedčame, že úplne najmenej zo všetkého rozumejú slobode slova. Tá už svojou podstatou vždy bola a bude proti ich najzákladnejším inštinktom. A tie sa otočením lístka kalendára zo 17. na 18. novembra samé od seba nezmenia. Aj ich podnikateľská morálka zodpovedá ich kultúre – zo štátneho nevoľníctva dialektickou skratkou urobili nevoľníctvo súkromné.

Nečudo, že pri takomto „pokrokovom“, samozrejme aj „jedinom správnom“ modeli demokracie nie sme ďaleko od vyplnenia starých hinduistických proroctiev – ktoré oni sami ešte považovali za niečo hrôzostrašne nepredstaviteľné – o tzv. železnom veku, keď „muž sa bude vydávať za muža, králi sa stanú zlodejmi a zlodeji kráľmi a matky budú zabíjať deti už v svojich lónach.“

9. A ešte jednu vec som vynechal: svoloč sa vyšpiní tam, kde to na ňu príde. Veď je to jej spôsob značkovania revíru. Čo platí aj pre našu sprejovú boľševickú mláď.

bonus na sviatok (štátny)

„Je Slovenská republika kresťanský štát?“

Ábel Kráľ

O strašných udalostiach v jeseni 1944 v mojej fare Sklené môžem z mojich zážitkov pod prísahou referovať nasledujúco:

(...)

Bolo neskoré popoludnie dňa 20. septembra keď prišli do dediny celkom iné skupiny partizánov a tiahli až k meštianke v hornej dedine. Teraz mali aj ťažké zbrane, delá a podobné. Ja som o tom veľa nevedel. Pri tejto príležitosti som videl aj prvých ženských partizánov. Tento nástup vyvolal naše obavy. (...)

Exhumácia patizánskych obetí, Sklené, október 1944

Boli sme pevne presvedčení, že budeme nasadení k zemným prácam a že sa večer znova vrátíme domov. Pri strážnom domčeku v blízkosti „rovinného lesa“ vlak zastavil. Otvormi nákladného železničného vagóna sme videli, ako bolo z niekoľkých vagónov vybraných približne 20 až 30 mladých, silných mužov. Boli vybavení krompáčmi a lopatami a odvedení do lesa, kde na úpätí úbočia vedľajšej koľaje, ktorá videla k poľnému leťisku, začali kopať.

S nami šiel vlak niekoľko sto metrov ďalej, aby sme nemohli ten priestor vidieť. Nálada vo vagóne – bolo nás približne 45 chlapov – bola veľmi stiesnená. Pamätám sa, ako jeden chlap povedal: „Teraz budeme asi odstrelení. Je len dobré, že tu máme farára. Ešte nám môže dať požehnanie, a potom v božom mene.“. Skoro nato sa otvorili dvere a museli sme vystúpiť. Aj ďalší vagón sa otvoril, chlapi vyšli von. Tam som videl môjho otca a snažil som sa k nemu dostať. V trojstupoch sme šli naspäť ta, kde prví kopali.

Tu sme hneď spozorovali, že náš masový hrob bol pripravený. Muži, ktorí kopali, stáli v jame. Bola približne 8 m dlhá, 1,5 široká a 50 až 60 cm

hlboká. Muselo nás tam skočiť približne 60 mužov. Približne v 6 až 8 metrovej vzdialenosti boli okolo hrobu postavené 4 ľahké a jeden ťažký guľomet, ktoré na nás mierili.

Teraz sme vedeli, že udrela naša posledná hodiny. Všetci sme boli v prvom návale hrôzy ako ochromení. Chlapi začali prosiť a nariekať. To ale nepomohlo. Rus, oblečený v koženom úbore dal znamenie, guľometry začali strieľať. Ja som pri prvom výstrele padol a čoskoro som bol zakrytý mŕtvymi a ranenými. Počul som ale všetko, čo sa hovorilo. Na popisanie hrôz týchto chvíľ mi chýbajú slová. Myslím si, že ani peklo nemôže byť horšie. Salvami guľometov bol väčšina chlapov zastrelená, alebo ťažko ranená. Tí ktorí ukazovali ešte známky života, boli zabíjajú jednotlivo ručnými granátmi alebo samopalmi. Hlavy väčšiny boli tak rozbité, že sa neskôr nedali identifikovať vôbec alebo len na základe útržkov šiat.

Mňa samého doteraz trafil len úlomok ručného granátu a cítil som, ako po mne stekala krv. Vedľa mňa jeden ešte asi žil, pretože ešte raz bolo počuť: „Tam sa ešte jeden hýbe.“. Znova bol počuť výstrel. Náboj letel tesne vedľa mojej hlavy a preletel cez moje ľavé predlaktie.

Predtým som ešte počul pána Stanzela, ktorý mal ženu Slovenku, aby ho vypustili, pretože je Slovák. – Odpoveď: „Čo, ty švábska sviňa.“, tresla rana z výbuchu ručného granátu a bolo po ňom. (...)

Msgr. Josef Pöss

apendix

Na Slovensku bolo pri posledných voľbách zapísaných 4 272 517 oprávnených voličov, to znamená, že presne toľko máme u nás aj politológov. Ak by niekto namietal, že ich je len 2 335 917, teda toľko, koľko bolo aktívnych voličov, mylí sa. U nás aj tí, čo nejdú voliť, tak robia iba po „zrelej“ politologickej úvahe. Treba si uvedomiť, že je to vlastne veľká intelektuálna sila. To stopové množstvo politológov, ktoré sa objavuje v masmédiách, reprezentuje presne takú veľkú množinu názorov, aké percento tvorí z celkového počtu politológov. Teda mizivú. Ďalším logickým dôsledkom predošlých riadkov je to, že aj túto stať budú čítať samí politológovia.

Keďže nie je úplne zriedkavý názor, že aj o politike by sa malo uvažovať predovšetkým hlavou, ani našim politológom by nemalo byť úplne cudzie umenie sylogizmu. Preto som im na záver pripravil jedno malé logické precvičenie na tému KDĽ.

Začnem premisami.

Premisa 1: ako dnes už bezpečne vieme, inscenácia, ktorej najviditeľnejšie prejavy vypukli 17. novembra 1989, mala dva hlavné ciele: pod zámienkou nenásilia udržať preskupených komunistov pri moci (hlavne hospodárskej) a udržať Československo ako český nacionalistický projekt.

Premisa 2: na Slovensku národ čakal tak na koniec komunizmu, ako aj na vznik tradičnej kresťanskej strany, ktorá začne riešiť štátoprávne postavenie Slovákov. Aj keď otázku samostatnosti v prvých prevrapi-vých momentoch nastolili len tí najpredvídavejší, všeobecne sa čakalo na prirodzený a spravodlivý vývin v tejto otázke.

Premisa 3: o tom, že Slovensko čaká na takúto stranu tu každý vedel a najlepšie tí, ktorí boli najviac informovaní, že čo sa kde hovorí a šušká: eštebáci.

Premisa 4: hneď v prvých dňoch inscenácie vzniklo s veľkou reklamou KDĽ, ktoré sčasti brutálne otvorene, sčasti politikársky nenápadne stálo rozhodne na pozíciách zosnovateľov prevratu – ani náhodou nepripustiť spravodlivé zúčtovanie s komunistami a v nijakom prípade nedovoliť osamostatnenie Slovákov.

(Medzi premisy by sme mohli zaradiť aj ich konkrétne politické kroky, hlasovania a pod., ale v záujme stručnosti ich teraz necháme bokom.)

Dovoľte mi teraz uviesť niekoľko možných logických záverov. Nevieam, či budú absolútne vyčerpávajúce – možno by sme sa ešte mohli pohrať s pár mierne odlišnými mutáciami, no to zásadné by tam malo byť. Závery skupiny A hovoria o cielených politických krokoch, závery skupiny B zase o ľudskej obmedzenosti. Treba si uvedomiť aj to, že samotná pravda, ktorú my sa už možno ani nedozvieme, môže spočívať aj v kombinácii viacerých tuná uvedených logických záverov.

Z á v e r A 1: podvod – adjustovanie vhodných politikov a vznik KDH bolo súčasťou inscenácie. Toto hnutie zakladali priamo českí ešebáci, alebo ľudia, ktorých títo ešebáci riadili. (Slovo „český“ tu neznamená národnosť v občianskom preukaze, ale to, pre čie záujmy pracovali.)

Z á v e r A 2: vydieranie – zakladatelia KDH to mysleli dobre, no ešebáci buď na nich mali kompromitujúce materiály, ktorými ich vydierali, alebo ich zlomili brutálnymi hrozbami a tí nakoniec začali pracovať tak, ako oni potrebovali.

Z á v e r B 1: hlúposť – KDH od začiatku bolo tak kresťanské ako aj slovenské, no jednoducho všetko, na čo čiahlí, sa ako pobosorované zmenilo v pravý opak. Tomu sa ľudovo vraví neschopnosť a ešte výstižnejšie – hlúposť.

Z á v e r B 2: kolaborantstvo – KDH chcelo robiť slovenskú a kresťanskú politiku, no zistilo, že po inscenácii majú nepriatelia také silné karty, že sa to jednoducho nedalo. Preto zvolili taktiku, že naoko pôjdu s ešebákmi, ale v skutočnosti budú uskutočňovať politiku malých krokov pre kresťanské Slovensko. Táto verzia je usilovne rozširovaná hlavne medzi drobnými členmi KDH, ktorí potom nezabudnú na vás sprisahanecky žmurknúť, akí sú len vybíjaní a navyše udatní disidenti. Túto politiku by sme mohli nazvať aj kapitulantstvo, pretože tie kroky „naoko“ sú obrovské a účinné, nezriedka veľmi zákerné a tie proslovenské, prokresťanské a protikomunistické kroky sú také miniatúrne, že ich dodnes ešte nikto ani poriadne nezaregistroval.

Zo všetkých logických záverov pre slovenského kresťana vychádza, že nikdy, v nijakom prípade nemôže voliť KDH. Ak je pravdou záver A1, podvod, je to bez diskusie. Ak je pravdou vydieranie, každému rozumnému

človeku je jasné, že bude trvať donekonečna. Vydierač nepustí tromfy z ruky ani len v druhotriednych kriminálkach, nieto ešte v tvrdej politickej realite. Navyše vydieranie je nemorálne tak v prostriedkoch, ako aj vo výsledkoch, pretože kriví skutočnosť. Ak ide o „neschopnosť“, je to taktiež nad slnko jasné. Zdanlivo nevinná hlúposť je nebezpečnejšia pre obec ako podvod. Hlupáci vždy viedli a budú viesť ovce smerom do priepasti. Veď o tom vravia už staré múdre prirovnania, že hlupák je nebezpečný zo všetkých štyroch strán. A škodlivý dvadsaťštyri hodín denne. Nuž a posledná možnosť, kolaborantstvo a kapitulantstvo, je možno morálne najškodlivejšia zo všetkých, pretože chce národu nahovoriť, že inej cesty niet a že sa musí zmieriť s nemorálnosťou a s úpadkom. A ako výstižne vraví Albert Camus – úpadok začína až vtedy, keď sa s ním zmierime.

Nevoliť KDH je pre slovenského kresťana prvým krokom zo lži, ktorá tu momentálne vládne. Nehovoriac o tom, že táto strana je najviac zodpovedná za ústup kresťanského hodnotového nazerania zo všetkých pozícií. Nakoniec, toto všetko už dávno pochopili naši liberáli a čechoslovakisti. Mám takých aj medzi mojimi známymi a tak dobre viem, že tí už dávno nevolia nejakú polpercentnú stranu Československej vzájomnosti a podobné nezmysly, ale vždy KDH, pretože vedia, že takto ich hlas nevyjde nazmar. Zatiaľ.

Jedno z najväčších prekvapení na základnej škole mi pripravila informácia, ako vzniká vietor. Ako dieťa som mal pocit, že musí existovať nejaké zoskupenie síl vo funkcii generátora, ktorý to rozfukuje. Podobné predstavy voľakedy dávno mal aj Anaximenes. Keď som sa dozvedel, že je to naopak, že je to oblasť s podtlakom, niečo ako vákuová diera, ktorá do seba vzduch nasáva, dosť ma to prekvapilo. A naučilo pozornejšie skúmať zdanlivo jasné príčiny javov. My sme teraz v podobnej politickej situácii. Potrebujeme čerstvý vietor slovenskej konzervatívnej a kresťanskej strany, no žiadny „generátor“ sa nemá k tomu, aby ho rozduchal. Sčasti pre našu neschopnosť, ale sčasti aj preto, že všetky takéto pokusy, ktoré tu doteraz boli mimo KDH, išli vlastne proti záujmom Veľkého brata, a tak ich nemilosrdne prenasledoval. Veď všetky potrebné páky, vrátane médií, má vo svojich rukách. Takže to vyzerá tak, že aj pre nás možno jediná reálna šanca spočíva v tom, že KDH pri voľbách konečne neprekročí 5 % hranicu. Keď sa z oka uragánu zmení na obyčajné prázdno, a toto prázdno prirodzenou reakciou vyvolá životodarný vietor – založenie a etablovanie pre nás existenčne dôležitej strany. Slovenskej, sociálnej a kresťanskej, ktorú ešte dodnes nemáme.

V dnešnej dobe postmodernity či postkomunizmu nebude ničím nezvyčajným ani postappendix. Názov mu však dáme tradičný:

galéria cti alebo slušní ľudia v slovenskej politike

Vavro Šrobár | Viktor Dvortsák | Antonín Janoušek | Ivan Dérer |
Milan Ivanka | Karel Šmidke | Ján Golian | Rudolf Viest | Mikuláš Ferjenčík | Vladimír Clementis | Jozef Lettrich | Ján Papánek |
Karel Bacílek | Viliam Široký | Ján Čarnogurský | František Mikloško | Jozef Bakšay | Brigita Schmögnerová | Vladimír Palko |
Daniel Lipšic

...a v blízkej budúcnosti sa určite môžeme tešiť na ďalších v tomto nikdy nekončiacom rade...

obsah

Prológ – Hic sunt leones	5
Kapitola prvá: Uragán v novembri	7
Kapitola druhá: Uragán v auguste	23
Bonus materiál	39
Apendix	48
Galéria cti	51

n e p r e d a j n é